

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVLETİN UMUDU: SAVAŞ

• İşçilerin
Gerçek
Devrimci
Mücadelesi

• Yeni
Dönemde
Nasıl Bir
Kitle
Çalışması

• Emlak
Balonunda
Patlama
Sinyalleri

• Hükümet
İçeride Ve
Dışarıda
Savaş
Yürütüyor

• Emperyalist
Savaşı
Halk
İktidarı
Önler

• 1 Mayıs
Mahallesi
Kuruluş
Festivali

ÖZGÜR BASIN SUSTURULAMAZ

İŞÇİLERİN GERÇEK DEVRİMCİ MÜCADELESİ

Toplumun ezilen ve sömürülen geniş kesimlerinin kapitalizme karşı harekete geçmesi proletaryanın öncülük rolünü zayıflatmaz; tersine güçlendirir ve kolaylaştırır. İşçi sınıfı, sermaye tarafından, eylemlere itilen, geniş bir kitleyi, ittifak politikasıyla, kapitalizme karşı mücadelede birleştirir ve eski düzeni yıkmaya girişir.

Günümüzde yapılan devrimler, proletaryanın devrimci partisinin rolünü zayıflatmaz. Devrim, çeşitli iç ve dış gelişmelerin etkisiyle, kendiliğinden başlamış olsa da, devrimin sosyalizme doğru ilerlemesi ve sosyalizmi kurmak için, işçi sınıfı partisinin varlığı ve mücadelesi gerekir. Çünkü yalnızca proleter sınıf ve partisi, sınıfsız bir toplumu amaçlar.

Devrimci sınıf partisinin, proletaryanın kurtuluşundaki yerini ve rolünü küçümsemek ve dışlamak için önerilen, “toplumsal hareket sendikacılığı” tamamen ekonomist, anarko-sendikalist bir görüşe dayanıyor. Kitlelerin kendiliğinden gelme hareketini temel alıyor. Ekonomik mücadele, bu temelde hareket eden kendiliğinden gelişmeler, kapitalist sınırları aşmaz ve kitleleri yenilgiye götürür. Sosyalizme, sınıfsız topluma, proletaryanın kurtuluşuna politik mücadele yoluyla varılır. Toplumsal kurtuluşun araçları, siyasal araçlardır. İşçilerin, burjuvalardan politik olarak bağımsız örgütlenmesi, kendi kurtuluşlarının ön koşuludur.

Anarşistler, kendi başarısız girişimlerini, yeni söylemlerle yeniden ileri sürüyor. Onlar, proletarya partisinin tarihsel başarısı orta yerdeyken bunu yapıyorlar.

Görüşlerini, doğmalarını, kitlelerin önüne tekrar getirmek için, doksan sonrası, dünyada oluşan politik durumdan yararlandılar. Tüm araçları kullanarak ve her yoldan, tezlerini işçi hareketine taşıdılar, tartıştılar, gündeme soktular. Dünyada yükselen anti-kapitalist hareketleri tezleri için dayanak olarak gösterdiler. Fakat olgular onları değil, bir kez daha marksistleri doğruluyor: Sınıf savaşımı, devrimci politik biçimler olarak ilerliyor.

Sık sık proletaryanın ya da emeğin ortadan kaldırılmasından söz ediliyor, fakat proletaryanın ya da emeğin ortadan kalk-

ması, kendi koşullarından kopararak ele alınıyor. Oysa ki, üretimin dış koşulları, üretim araçları, bir grup insanın, kapitalistin mülkiyetinde olduğu için bundan yoksun olan diğer bir grup insan, emek gücünü satarak, yani proleter olarak yaşamını sürdürür. Üretici emek, karşıtı olan sermayeyle ya da proletarya, karşıtıyla; kapitalistlerle birlikte varolabilir. Bu anlamda, proletarya, ancak karşıtı yani sermaye ortadan kalkarsa kalkmış olacaktır. Proletaryanın kurtuluşu, üretici emeğin ortadan kalkması, proletaryanın proletarya olmaktan çıkması, sermaye yürürlükten kalktığında, kapitalist özel mülkiyetin yerine üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti geçtiği zaman olanaklı olur. Üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinde emek, çalışabilir herkese dağıtıldığında proleter olmak, bir grup insanın öz niteliği olmaktan çıkar. Bunun ekonomik koşulları ortadan kalktığında, proletarya sınıfsal niteliğini yitirir, özgür emekçiler durumuna gelir.

Anarşist yazarlar, “keskin” devrimcilik, radikal dönüşüm adı altında, bize tas-tamam bir reform paketi sunuyorlar. Pratikte yaptıkları, kitleleri ciddi olarak devrime yönlendirmek ve hazırlamak değil, hedefsiz, amaçsız bir şekilde enerjilerini boş yere tüketmektir. Devrim hedefine, proletaryanın kurtuluşuna bağlanmayan tüm bu girişimlerin sonucunda, kaçınılmaz olarak yılgınlık, bıkkınlık ve mücadele saflarını terk etme başlıyor. Anarşist hareketin atağa kalktığı her yerde, ardından pasifizm ve boyun eğme baş göstermiştir.

Belirtmek gerekir ki, anarşistler, buldukları yerde (örneğin Yunanistan’da) komünistlerin, daha doğrusu uzlaşmacı komünistlerin yarattığı mücadele boşluğunu doldurmak için öne çıkıyorlar. Bizde ise söz sahibi olmamaları onların dolduracağı militan devrimci mücadele boşluğunun olmamasından ileri geliyor. Bizde militan devrimcilik ciddi bir savaşım, uzun soluklu olma ve ağır bedeller ödemeyi gerektiriyor. Bunlar ise anarşistlerde yok.

“Devrimci” bir ilke diye ileri sürülen “anı yaşa” demenin diğer anlamı, günü kurtarmaktır. Bu, aynı çevrelerin tipik bir

düşünce tarzıdır. Kendilerine yaşanacak bir an yaratanlar, küçük burjuva yaşam biçimi içinde olan kesimlerdir. Küçük burjuvazinin entelektüel olan kesimi kendilerini tatmin edecek olanaklar ve anlar yaratırlar, öğrenci olanları ise eylemlere katılırlar. Ve bunu da devrimci bir ilke diye gösterirler. Proleter kitleler için durum farklıdır. Proleterlerin bütün zamanı, emek-zamanına bölünmüştür. O tüm zamanlarında bir proleter olarak yaşamını sürdürür. Fabrika dışında “kendisine” bir zaman bir “an” ayırma da bu, ertesi gün, emek-gücünü satacak duruma gelmesi içindir. Sermaye düzeninde başka türlü olmaz. Devrimci proletaryanın birinci ilkesi, üretim araçlarının özel mülkiyetini toplumsal mülkiyete dönüştürmektir. Tarihsel misyon, kapitalizmi yıkmak ve proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Biz, işçi sınıfını tarihsel görevi doğrultusunda yüreklendiririz.

Toplumsal devrimi, kapitalizmi yıka-cak hareketi başarıya ulaştıracak gerçek devrimci bir mücadeleyi göze alamayanlar; “kendi öz faaliyetimizin ürünlerini kendimize maletmek için, kapitalizm sonrasını beklemek gerek” diyerek, burjuva toplumda kendilerine yaşanacak alanlar yaratma peşinde koşuyorlar. Böylece, sermayenin diktasına her yerde boyun eğmiş oluyorlar. Orada burada yaptıkları eylemler de zaten kapitalizmin egemenliğini devirmeyi hedeflemiyor. Yalnızca tepkisel bir karşı çıkış var.

John Holloway, devrimi küçük burjuva bakış açısında şu şekilde tanımlıyor: “Devrim kapitalizmi yapmayı durdurmak ve onun yerine başka bir şey yapmak.” Yazar, ne ekonomiyi gerçek temeliyle kavramıştır, ne de burjuva toplumu. Bir grup insan tüm üretim ve geçim araçlarının tekeline sahip oldukça, bundan yoksun olan diğer bir grup insan da emek-güçlerini satarak, yani kapitalizmi “yaparak” yaşayabilir. İşçilere, “kapitalizmi yapmayın” yani “artı-değer üretimini durdurun” demek, onlara ya “açlıktan ölün”, ya da “dağa kaçın” demektir. İşçilere “tüm üretim araçlarına, emeğin toplumsal sonuçlarına el koyun, onları toplumun ortaklaşa denetimine alın” deneceğine, kitlelerin kendi re-

çetelerine göre davranmaları isteniyor.

Marx, kapitalist üretim sürecini nasıl açıklıyor: “Şu halde kapitalist üretim süreci, kendi iç bağıntısı içerisinde ya da bir yeniden üretim süreci olarak düşünüldüğünde, yalnız meta üretmekle kalmıyor aynı zamanda kapitalist ile ücretli işçi arasındaki toplumsal ilişkiyi de üretiyor. Ve yeniden üretiyor”.

Kapitalist ile ücretli işçi arasındaki toplumsal ilişkiyi kapitalist üretim sürecinin dışına çıkaramazsın. Kapitalist mülkiyete son ver; o zaman ne kapitalist sınıf ile proleter sınıf kalır, ne bunlar arasındaki toplumsal ilişki, ne de kapitalizmi yapacak koşullar.

Devrim geleceğin sorunu olarak görülünce, geriye, güncel görev olarak, pratik çaba olarak, günü kurtarmak kalıyor. Devrimci program, gelecek kuşaklara bırakmak için yazılmaz. Orada belirtilen hedefleri hayata geçirmek için bugünden düşünülür. Geleceği savunurken, devrimci, bugün ise reformist olmak değil, her koşulda, her durumda devrimi hedeflemek ve devrimci çıkarları savunmaktır devrimcilik.

Proletaryanın, halk kitlelerinin günlük savaşında elde ettiği mevzileri, burjuvaziyi devirmek amacıyla toplumsal devrimle bağlamak yerine, günlük mücadelelerin devrimle bağı kopartılıyor. Bu durumda günlük mücadele, kendisine, kapitalizm altında yaşanılacak alanlar yaratmanın aracı haline getiriliyor. Böylece günlük mücadelenin abartılmış sonuçları uğruna gerçek amaç bir kenara itiliyor. Bu, reformizmin, oportünizmin ve küçük burjuva sosyalizminin ortak özelliğidir.

Proletaryanın, burjuvaziye karşı verdiği sınıf savaşımı, kapitalizm altında başlar, kapitalizmin yıkılmasından sonra, sosyalizm altında devam eder. Fakat artık yeni koşullarda kapitalizme karşı verilen mücadelede kitleler öyle bir noktaya varırlar ki, burada, artık burjuvaziye aldırış etmeden, pratikte kendi istekleri doğrultusunda hareket ederler. Grev, sokak gösterileri, fabrika işgalleri, alan işgalleri, boykot, isyan, ayaklanma, barikat savaşları... Girişilen eylemler, başarılı olsun ya da olmasın tümü halk kitlelerinin etrafında örgütlendikleri birer mevzi, birer araç, birer savaşım merkezi rolünü oynar. Proleter kitleler ve halk bu savaşında yetkinleşir, deneyimler elde eder, birleşir ve

yenmesini öğrenir. Fakat tüm bu eylemlere, mücadelelere ve mevzilere karşın, halen kapitalist toplum çerçevesinde hareket ettiğimiz unutulmamalı. Kapitalizm çerçevesi ancak devrimle yıkılır. Toplumun köklü dönüşümü devrimle birlikte gerçekleşebilir.

Marksistler, küçük burjuvazinin teorisyenlerinden farklı olarak eylem, isyan ve ayaklanmalara, proletaryanın kurtuluşu bakış açısıyla bakarlar. Amaç proletaryanın tam kurtuluşudur. Toplumsal olayları, toplumsal hareketleri ve kitlelerin savaşımının toplumsal devrimle bağı içinde ele alırlar.

İleri sürüldüğü gibi, işçilerin ve halk kitlelerinin nasıl davranacağı, zamanını nasıl “ayarlayacağı” kendi tercihlerine göre değil, içinde hareket ettikleri ve dövüştükleri koşullara göre belirlenir. Emekçi sınıfın, kitlelerin mücadelesi, soyut hedefler için mücadele değil, somut hedefler için mücadeledir. O sırada hangi mücadele biçiminin ön plana çıktığı, hangisinin ikincil olduğu içine girilen tarihsel uğrağa göre saptanır. Somut hedefler için mücadele taktiğinin ne olacağı, o sıradaki tarihsel çerçeveden, somut durumdan çıkarılır. Zamanın sadece bir “hazırlık” zamanı mı, yoksa aynı zamanda hatta esas olarak devrimi hızlandıran eylemler zamanı mı olduğu nesnel koşulların durumuyla değerlendirilir. Hele bu topraklardaki halkların mücadelesi söz konusuysa, yani kitlelerin zamanının eylem içinde geçtiği durumda, siyasal ve kitlesel çalışma zamanıyla, eylem zamanı iç içe geçer.

Bu yazarların kapitalistler karşısındaki tavrı gericidir. Kapitalist toplumun yerine daha ileri bir toplum biçimi koymak yerine, küçük üretime dayalı bir toplum koymayı öneriyorlar. John Holloway “Toplumda çatlaklar yaratmak”ta, sosyalistlerin kapitalizm sonrası “daha fazla toplumsallaştırılmış” bir toplum kurmak için mücadele etmelerini eleştiriyor. Bunu hem de marksizm adına yapıyor. Oysa Engels, kapitalizmi eleştirirken, bu üretim biçiminin üretici güçlerin toplumsallığını sonuna dek götürmediğini belirtiyor. Lenin, ünlü çalışması “Emperyalizm”de devlet-tekel bütünleşmesinin en önemli yanının, üretimin toplumsallaşmasını boyutlandırmak olarak nitelendiriyor. Üretimin toplumsallığının daha ileri düzeye varmasıyla emek-sermaye karşıtlığı en ileri noktaya varır.

Bu tarihsel gelişme, devrimi zorunlu olarak gündeme getirir.

Sosyalist üretim biçimi, kapitalist toplumsallığa son verir, onun yerine komünist toplumsallığı koyar. Üretici güçlerin toplumsal karakteri, sosyalizmde sonuna dek götürülür.

Yazarın, kitabının sonunda vardığı yer; umutsuzluk, çıksızlık, muğlaklık ve kendiliğindenliktir. Ona göre, temel devrimci görev, kapitalizmi yıkmak değil, “kapitalizmi üretmemek”tir. Fakat bunun nasıl olacağını söyleyemiyor. Gelişme, olayların kendi akışına bırakılıyor. Parti örgütlenmesi yok. Disiplinli bir devrimci çalışma yok. Sadece kapitalizmin sonuçlarına karşı çeşitli tepkisel eylemler, girişimler vb. var. Herkes, kendi bulunduğu noktada, kendine göre, var olan topluma karşı çıksın; ama nasıl olursa olsun ileri için bundan fazla bir şey söylenmiyor.

Yazarın, tüm anarşistlerin söyledikleri o kadar basit ki, hemencecik ezberlenebilir.

Kapitalizm üzerine değerlendirme yapan kimi yazarlar, bu toplumsal sistemin kendi evrimini, gelişimini ve dönüşümünü yok sayan bir anlayış sergiliyorlar. Kapitalizmden söz edilirken hangi aşamadaki kapitalizmin söz konusu olduğu belirtilmelidir. Kapitalizm gelişme içinde olan bir sistemdir. Bu gelişmenin izlenmesi gerekiyor. “Kapital” ciddi bir biçimde incelendiğinde, Marx’ın kapitalizmin gelişmesini nasıl izlediği ve ortaya koyduğu görülecektir. Sermayenin tarihsel eğilimini ortaya koyarken, kapitalist üretimin nasıl dünya çapında tek tekele doğru ilerlediğini gösterir. Engels, tekelleşmenin ilk girişimlerini anlatır. Lenin de, kapitalizmin gelişimini izleyerek, onun nasıl kendi üst aşaması olan tekelci kapitalizme dönüştüğünü ortaya koyar. Marksist gelişme yasası, kapitalist topluma uygulanmalıdır.

Gelişme yasasına dayanmayanlar, toplumun tekelci kapitalist aşamaya geçişle birlikte, yeni bir ekonomik ve toplumsal düzene geçtiğini açıklayamazlar. Ekonomik gelişme karşısında kayıtsız kalanlar, politik biçimler karşısında da kayıtsız kalıyorlar. Oysa ki politik biçimlerdeki değişimler proletaryanın programını, mücadelesini ve çalışmalarını kuvvetle etkiler.

C.DAĞLI

YENİ DÖNEMDE NASIL BİR KİTLE ÇALIŞMASI

Devletin ve tekelci faşist basının Antep'teki meşum patlamadan sonra tezgahlamaya çalıştığı ırkçı, şoven karşı-devrimci kampanyalara sırtını dönmesi, kitlelerin yüzünü devrime dönmeye başladığını, en azından hayırhah bir tutum aldığını, burjuva sınıfın ve faşist devletin kitle nezdinde eskisi gibi rağbet görmediğini gösteriyor. Kitleler hızla sola kaymaya devam ediyor. Devrim, kendi kitleleriyle buluşmaya başlıyor.

Geniş kitlelerin hızla devrim mücadelesine yaklaşmakta olduğu, devrimci kitle eyleminin yükseliş içinde olduğu böyle bir dönemde komünistlerin en başta gelen görevi, kitleleri "en sonuncu kavga"ya hazırlamaktır. Burada Leninistlerin yapması gereken, doğru halkayı yakalamak ve harekete geçen kitleleri devrimci mücadeleye çekmek ve devrime götürmektir.

Kitle dediğimizde, bu kavramın içeriğinin canlılığını unutmamak gerekir. Bu kavram, toplumsal gelişmelere bağlı olarak değişik zamanlarda değişik bir içeriğe sahiptir. Küçük bir komünist partisi doğru politikalar üretiyor, politik gelişmeleri iyi gözlemleyip doğru sonuçlara varabiliyorsa, koşulların uygun olduğu bir yerde ve zamanda geniş bir kitleyi harekete geçirebilir; bir kitle hareketi yaratabilir. Burada unutulmaması gereken şey; olağan zamanlarda kendi hayatlarını bildik, alışıldık biçimde yaşayan sıradan emekçiler, yaşamları boyunca politikadan uzak duran, sefalet içinde, yokluk ve yoksunluk içinde yaşayan ve şükreden bu insanlar sokağa çıkıyor, harekete geçiyorlarsa; hatta Leninist Parti'nin uzun zamandan beri ortaya koyduğu politikaları başka biçimlerde de olsa hayata geçirmeye başlıyorlarsa, (1 Mayıs'ta olduğu gibi, Antep-Başpınar Organize Sanayi bölgesinde 5.000 işçinin sendikalara rağmen komite-konseylerde örgütlenip greve çıkması gibi, Sarıgazi'de 7000 insanın Leninistlerin çağrısıyla sokağa dökülüp, gerçek bir laiklik talebiyle gösteri yapmaları; Alevilere yönelik baskıları ve katliamları protesto etmelerinde olduğu gibi); bunları

takip ediyorlarsa burada bir kitle hareketi yaratmaktan bahsetmenin, buna hazırlanmanın zamanı geliyor demektir. Leninist Parti, mücadeleye sadece kendi örgütlü çevresini değil de, daha geniş bir çevrede yer alan birkaç bin kişiyi etkileyip katabiliyorsa, kitle ilişkilerinde önemli bir mesafe almış, kitleleri kazanma yönünde ciddi adımlar atmaya başlamış demektir.

Leninistler, artık adımlarını atarken eski, alışıldık biçimlerde davranma, hareket etme lüksüne sahip değiller. Malatya'da bir Alevi aileye yönelen saldırı karşısında Leninistlerin tek başına örgütlediği ve Sarıgazi'de binlerce insanın katıldığı eylem, artık Leninistlerin hesaplarını başka türü yapması gerektiğini gösteriyor. Burada artık henüz kitlelerin eylemini yönetmemiş, bir avuç devrimciden oluşan dar bir çevrenin propaganda yöntemleriyle davranılmaz. Burada artık kitlelerin Leninistleri dinlediğini, her defasında olmasa bile onların sesine, çağrısına tepki verdiğini görmek; doğru zamanda doğru halka yakalandığında kitlelerin kazanılabildiğini görmek gerekiyor.

Tarihin devrimi somut bir olgu haline getirdiği bir süreçten geçiyoruz. Sendikal talepler nedeniyle, taşeron şirketler nedeniyle, esnek çalışma vb. pek çok nedenle işten atmalara karşı olsun, Antep proletaryasının son eyleminde olduğu gibi emek gücünü daha pahalı satarak, insan onuruna uygun bir yaşam diye ifade ettikleri talepler uğruna mücadele olsun her yerde işçi sınıfı eylemi sürekli bir yükseliş içinde. Hey, Bedaş vb. pek çok eylem hem uzun süreye yayılıyor, hem de alışıldık biçimlerin dışına taşıp, sokak gösterilerine dönüşüyor, giderek devrimci kitle eylemlerine dönüşme eğilimi taşıyor.

Burada artık Leninist politika, kitleleri iç savaşta kazanma ve burjuvaziyi yenme bilinciyle, bunun kaçınılmazlığı bilinciyle, bu gerçekleşmeden ne işçi sınıfının ne ezilen ulus ve ulusal toplulukların ne de diğer emekçi yığınların, uzun lafın kısası halkların kendi yaşamlarını kendi istedikleri biçimde kurmak için bunu başar-

maları bilinciyle eğitilmesini hedeflemelidir. Leninistler bütün propaganda ve ajitasyonlarının temelini bunu yerleştirmeli; her bir tekil olayı ve bütün sorunları bu perspektifle açıklamalıdır.

Tarihsel gelişmenin devrimi bir zorunluluk olarak getirip somut bir olgu halinde toplumun önüne koyduğu bugün, halkların, emekçi yığınların bütün yaşamsal sorunlarının; politikanın bütün önemli sorunlarının sonucu kaçınılmaz olarak iç savaşta belirlenir. Burada iç savaş yok saymak, 40 yıllık somut bir olgu olan bu gerçeğe rağmen "toplumsal uzlaşma"dan, reformist çözüm yolundan bahsetmek, burjuva sınıfın ekonomik ve politik ayrıcalıklarını zora dayalı devrim yoluyla elinden alıp emekçi halkların iktidarını kurmayı hedeflememek; bunu yapanların öznel niyetleri ne olursa olsun burjuvazinin iktidarına razı olmak, burjuva sömürüye ve egemenliğin devamına destek vermek demektir. Burjuvazi ve faşist devlet iç savaş gerçeğini uzun yıllar önce kabul edip uygulamaya başladığı halde, emekçi yığınları halen reformist yollara çağırarak, gündemin başına silahların geçtiği bir yerde uzlaşmadan bahsetmek, burjuva saflara geçmek değilse de aymazlıktır, burjuvaziye hizmet etmektir.

Küçük burjuva hareket tam da burada iç savaşa gözlerini kapatıp yok sayarak burjuvaziye önemli bir hizmette bulunuyor. İç savaş demek, sınıflar mücadelesinde halkların sorunlarının tek çözümünün burjuvazinin devrilmesi durumuna geldiği bir evre demektir. Bu gerçeği yok saymak, devrimin, devrimci mücadelenin, devrimci mücadele yolunun yerine reformist yolun ikame edilmesinin mümkün olduğunu söylemektir. Bu da en hafif deyimle, halkları devrim ve devrimde zafer yolundan alıkoymak demektir.

Ekonomik ve tarihsel gelişmenin iç savaşta neden zorunlu kıldığını burada yeniden açıklamaya çalışmanın bir anlamı yok. İsteyenler daha önceki yayınlarımızdan yeniden okuyabilir. Ama burada Lenin'in sözlerini kullanarak söylemek

Leninist Çalışma

gerekiyor: “Bilgisizlik, gerçeğe önyargıdan daha yakındır”. Zira proletarya, ezilen ulus ve ulusal topluluklar ve diğer emekçi katmanlardan gelen bilgisiz ama dürüst insanlar, beyinleri küçük burjuva hareketin, devrim kaçkınlarının reformist bakışıyla sakatlanmış uzlaşmacı sosyalistlerden çok daha kolay ve çok daha iyi kavryıyorlar iç savaş gerçeğini ve devrimi.

Bu yüzdendir ki, tarihin devrimi somut bir olgu haline getirdiği, devrimci kitle hareketinin sıçramalı gelişmeler gösterdiği yaşadığımız süreçte Leninist propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyetinin temeline haklar-özgürlükler, eşitlik, adalet vb. kavramlarla ifade edilen reformlar, iyileştirmeler değil, devrim ve iktidar hedefi yerleştirilmelidir. İç savaşı kazanmak, burjuva iktidarı devirerek demokratik halk iktidarını devrimci yollardan kurmak gerekliliği, hem ideolojik politik faaliyetin hem de pratik faaliyetin temeline yerleştirilmeli; Leninist kadrolar faaliyet yürüttükleri bütün alanlarda, attıkları bütün adımda ve her vesileyle bu gerekliliği sistemli olarak emekçi yığınlara anlatmaya, kavratmaya girişmelidir. Bu, asla Leninistler reformları istemiyor anlamına gelmez. Aksine bu, Leninistlerin reformları doğru kavradığı, onları devrimin, devrimci mücadelenin yan ürünleri olarak değerlendirdiği anlamına gelir. Bu da, reformlar uğruna değil, reformist mücadelenin değil, devrimci mücadelenin temel alınmasının ne kadar önemli olduğunu yığınlara daha kolay kavratacaktır. Burada önemli olan, reformlarla devrim arasındaki diyalektik ilişkiyi doğru kurmak, bunu kitlelere göstermek ve emekçi yığınların dikkatini asıl olana, devrim ve iktidar hedefine yoğunlaştırmak, mücadeleyi bu uğurda geliştirmektir.

Unutulmamalıdır ki, burjuvazinin iktidarını yıkmayı, kapitalist özel mülkiyete son vermeyi hedeflemeyen hiçbir hareket devrimci olamaz. Burjuvazinin iktidarda olduğu, kapitalist özel mülkiyetin varlığını sürdürdüğü koşullarda “özgürlük”, “eşitlik”, “adalet” iki yüzlü bir aldatmacadan, yalandan başka bir şey değildir. İşçi sınıfına, ezilen ulus ve ulusal topluluklara, emekçi katmanlara iktidar hedefi yerine bunları göstermek, burjuva saflara geçmek değilse de burjuvaziye hizmet etmektir. Ne zaman ki ezilen ulus ve ulusal topluluklar, diğer emekçi sınıf ve katmanlar proletaryanın bayrağı altında toplanarak burjuvazinin ekonomik ve politik ayrıcalıklarına son verip burjuva devleti ve kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldırır ve kendi iktidarını kurarlarsa, işte o zaman ezilen, sömürülen tüm emekçiler ilk defa gerçek özgürlüğü ve eşitliği kazanacak, kendi istedikleri özgür yaşamı kurmaya girişerek kendi tarihlerini bilinçle yapacaklardır. □

“ÖZGÜR BASIN SUSTURULAMAZ”

“KCK operasyonlarında” gazeteciler için yapılmak istenen yürüyüş polis barikatı ile engellendi.

10 Eylül günü ilk duruşmaları görülecek olan 36’sı tutuklu 44 gazeteci için düzenlenen eylemde polis yürüyüşe izin vermedi.

8 Eylül günü 18.30’da Taksim Tramvay Durağı’nda toplanan kitle önünde, panzer ve çevik kuvvet ekipleri ile barikat kuruldu. Galatasaray Lisesi önüne kadar yapılmak istenen yürüyüşe izin verilmedi. Polis barikatı açması için yapılan tartışmalarda “farklı görüşlü grupların” olduğunu iddia ederek yürüyüşe izin vermedi. Kitle polisin bu tavrını yuhalayarak ve sloganlar atarak protesto etti ve oturma eylemine başladı. Sık sık “Özgür Basın Susmayacak”, “Baskılar Gözaltılar Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz”, “Zindanlar Yıkılsın Tutuklara Özgürlük”, “Özgür Gündem Susturulamaz” sloganları atıldı.

Alkış ve sloganlarla süren protesto sonunda burada basına açıklama yapan Av. Eren Keskin, 10 Eylül’de görülecek özellikle Kürt özgür basın emekçilerin duruşmasının görüleceğini bu davanın hukuki bir dava olmadığını, siyasi bir dava olduğunu söyledi.

Keskin 36’sı tutuklu 44 gazetecinin yargılandığı bu davanın en büyük toplu gazeteci davası olarak tarihe geçecek nitelikte olduğunu söyledi.

Keskin yaptığı açıklamada ayrıca “Özgür Gündem Gazetesi, Azadiya Welat Gazetesi, Dicle Haber Ajansı, Demokratik Modernite Dergisi, Fırat Dağıtım adına sesleniyorum. Biz Kürt özgür basını, büyük eziyetlerle, baskılarla yüze gelmiş bir geleneğiz. 76 arkadaşımız bizzat devletin gizli ya da açık militer örgütleri tarafından katledildi. Gazete binalarımız bombalandı. 20 yılı aşkın süredir binlerce çalışmamız gözaltına alındı, tutuklandı. Özgür basın geleneği Ape Musaların bayrağını Çillelerlerin, Ağarların, Güreşlerin, Veli Küçüklerin, Başbuğların karşısında dimdik ayakta tuttu. Onların akıbetlerini ise anlatmaya gerek bilekalmadı. Bugün aynı şekilde bu bayrak, Erdoğanların, İdris Naim Şahinlerin, Necdet Özellerin karşısında dimdik ayakta duruyor. Ahiretleri değil, hemen şimdi gözümüzün önünde; bize karşı yapılanların, Kürt halkına karşı yapılanların hesabını istiyoruz. Hesap verilmeye kadar da bu bayrak zalimlerin karşısında mazlumların bayrağı olarak dalgalanmaya devam edecek. Herkesi bir kez daha 10 Eylül günü, gazeteci arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını istemeye ve AKP hükümetinin savaş politikalarına dur demeye Çağlayan’a davet ediyorum” dedi.

Açıklamadan sonra eylem sloganlarla sona erdi. □

EMLAK BALONUNDA PATLAMA SİNYALLERİ

Büyük müteahhit şirketlerden biri, 4 bin konutluk inşaat projesine paydos deyince, piyasalara ateşler düştü. Tüm ekonominin üzerinde bir hayalet gibi dolaşan “emlak balonu”nun nihayet patlayacağına dair güçlü bir işarettir bu. Söz konusu Türkiye ekonomisi olunca, inşaat sektörü, çevresindeki her şeyi içine çeken koca bir karadeliğe dönüşüyor.

Emperyalist merkezlerden gelen sıcak paraya bağımlı tüm ekonomilerin kanserli urudur inşaat. Ve son otuz yılda meydana gelen bütün büyük krizlerin öncelikle emlak balonunda bir patlamayla başlaması asla tesadüf değildir.

Arazi-emlak spekülasyonlarıyla rant biçiminde devşirilen aşırı karlar, tıpkı borsalar gibi, dev banka ve tekellerin giderek kağıtlardan ibaret olmaya başlayan varlıklarına temel oluştururlar. Şimdi her semtte gökleri delen o devasa yapıların, banka ve tekeller açısından, borsada fiyatları dalgalanıp duran senetlerden bir farkı yoktur. Ve tıpkı borsanın, içinde işlem gören farklı alanlardan binlerce firmayı aynı dalganın frekansında buluşturması gibi; emlak piyasası da yüzlerce farklı projeye ortaya çıkan inşaat şirketlerini, aynı havuzdan beslenen ve yekpare bir piyasaya satış yapan kuyruğu birbirine bağlı kedilere dönüştürmüştür. Bu yüzden iflaslar, tek tek şirketler bazında değil, topyekün yaşanır. Bunu açıklayalım.

Havuzdaki Mantarlar

Emlak balonunu şişiren inşaat sektörü, aynı para havuzundan beslenir. Bu havuz, her şirkete kendi sermaye birikiminin çok ama çok ötesinde inşaatlar üretme gücü veren aşırı-kredi para havuzudur. Bir süredir Türkiye, emperyalist merkezlerde aşırı birikmiş kredi paranın en çok rağbet ettiği birkaç ülke arasında. Bu aşırı kredi para havuzu sayesinde şirketler, tek bir satış yapamasa da bile, binlerce yeni ev inşaa edebiliyorlar. İçinde kimsenin yaşamadığı binlerce ev ve ofis, kredi veren banka için ipotek kağıtlarından ibarettir. Ve bu ipotek kağıtları, inşaatlar kesintisiz sürdükçe, arazi rantlarını bu kesintisiz faaliyetle arttırdıkça, fiyatı yükselen bir menkul kıymettir. İstanbul üzerinden bir örnekle konuya açıklık getirelim.

İstanbul’un dış mahallelerindeki inşaatlarda, konutların metrekaresi, İkitelli-Esen-

Arazi-emlak spekülasyonlarıyla rant biçiminde devşirilen aşırı karlar, tıpkı borsalar gibi, dev banka ve tekellerin giderek kağıtlardan ibaret olmaya başlayan varlıklarına temel oluştururlar. Şimdi her semtte gökleri delen o devasa yapıların, banka ve tekeller açısından, borsada fiyatları dalgalanıp duran senetlerden bir farkı yoktur. Ve tıpkı borsanın, içinde işlem gören farklı alanlardan binlerce firmayı aynı dalganın frekansında buluşturması gibi; emlak piyasası da yüzlerce farklı projeye ortaya çıkan inşaat şirketlerini, aynı havuzdan beslenen ve yekpare bir piyasaya satış yapan kuyruğu birbirine bağlı kedilere dönüştürmüştür. Bu yüzden iflaslar, tek tek şirketler bazında değil, topyekün yaşanır

yurt’ta 1250-1500 dolar arasındadır. Merkez doğru yaklaştıkça bu fiyat yükselir. Kağıthane’de 4200 dolar, Çağlayan’da 7.500 dolara kadar çıkar. Aynı çimento, aynı beton, aynı işçilik... Aradaki farkı, yani rantı yaratan, arazinin kent merkezine yakınlığıdır. Diyelim daha merkezi bir yerde başlayacak büyük bir inşaat -Okmeydanı ya da Ayvansaray gibi- metrekaresi fiyatını 9.000 dolara çıkarırsa, bundan hemen en yakın ve en uzak bölgeler farklı düzeylerde etkilenir. Fiyatı yükselen her arazi, komşularını da yükseltir. Böylece 1.500 dolara metrekaresi satılan İkitelli evleri, şimdi 2.000 dolarlık bir fiyat etiketi taşır. Bu durum, havuz doldukça hep beraber yükselen mantar kümelerini hatırlatıyor. Bankalar, inşaatçılara açtıkları kredi karşılığı aldıkları ipotek senetlerini daha şimdiden daha yüksek fiyattan türev piyasalara akıtabilirler.

Değirmenin Suyu Kurursa

Yeni Evre’nin bağımlı ekonomilerinde, böyle mutlu-mesut bir rant halayı çekmek için, birkaç koşulun yan yana bulunması gerek. Birincisi, ekonominin sıcak parayla sürekli doyurulması; ikincisi, bu akışın devamı için sürekli yüksek bir büyüme oranının tutturulması; üçüncüsü, rantları yükseltecek arazilerin bolluğu... İşe bakın ki, Türkiye ekonomisi şimdi üç koşul açısından da hendek önündeki deve misali korku içinde.

İlk koşul olan artan ölçülerde sıcak para, başka deyişle aşırı kredi-para akışı, hızla tersine dönüyor. Avrupa’nın Euro çöküşü kesin bir hal aldıkça, pek çok banka, parayı elde tutmaya zorlanıyor. Öyle ki, ekonomisi sağlam görünen ülkeler artık “negatif faiz” uygulaması başattılar. Yani “paranı bana ver koruyayım ama faizini keserim” diyorlar. Her şey tepetakla; artık borcu veren değil, borcu kabul eden faiz istiyor. İşte bu nedenle, Türkiye ekonomisine son aylarda giren sıcak para miktarı, geçen yılın aynı dönemine göre 9,3 milyar dolar azaldı ve azalmaya devam ediyor.

İkinci koşul, ekonominin büyüme oranı, dramatik bir seyir izliyor; yüzde 8’lerden %3’lere doğru. Dramatik tabloyu, tekel karlarında yaşanan olağanüstü kayıplar tamamlıyor. Sabancı Holding, karının %40 eridiğini söylerken, en büyük 500 sanayi kuruluşunda bu düşüş %50’yi aşıyor. Bu 500 tekelin dörtte biri kar bile elde edemediler, açtıktan zarar yazdılar. Bankaların durumu daha iyi değil; ortalama %20’yi bulan karlardan sonra, şimdi %5’lerde sürünüyorlar. Yeni Evre’nin her bağımlı ekonomisi için bu dramatik düşüş eğrisi, felaketin davul sesleridir.

Üçüncü koşul, özellikle büyük kentler için bir daralmaya işaret ediyor. Spekülasyona elverişli araziler artık kent dışında değil, merkezde. Dere yataklarını bile imara açtıkları halde en merkezi yerlerin yıkımı gerekiyor. Gerekiyor ama buralarda sezon katlı apartmanlarda sırt sırta yaşayan yoğun nüfus nedeniyle yıkımlar, hem gecekondu semtlerinden daha büyük bir isyana zemin hazırlıyor, hem de arazinin yeniden imara açılışının maliyetini yükseltiyor. Eğer arzu edilen rant yükselişini garanti etmiş olsaydı, sermaye çoktan Okmeydanı-

Ekonomik Kriz

Zeytinburnu gibi merkezi bölgelerde yıkım savaşlarını başlatırdı. Hükümet “Yeni İstanbul” projeleriyle, hızlandırılmış metro ve köprü inşaatlarıyla arazi spekülasyonunu canlı tutmaya çalışsa da, iyiden iyiye obezleşmiş inşaat ve emlak sektörünün ihtiyaçlarını karşılamaya yetmiyor. Deve yüklü, hendek büyük.

Yürüyen Ölüler, Hayalet Şantiyeler

Obez, yani gereğinden fazla kaynak tüketen inşaat sektörü, peşi sıra 200 yan sektörü de sürüklüyor; hepsi birden ekonominin %30’unu oluşturuyor. Bu rakam öyle yüksek ki, aklı başında hiçbir hükümet buna izin vermez. Çünkü inşaatçılık, ekonomide büyüme varsa ortalamanın üzerinde büyüyen, ama duraklama varsa hemen şantiyeleri boşaltan bir özellik taşıyor. Şimdi bu dengesizlik, ekonominin %30’unu doğrudan tehdit ediyor ki, hiç şakaya gelmez.

İnşaat sektörünün en büyüklerinden biri iflasa koşuyorsa, biliniz ki diğerleri de benzer sıkıntılar yaşıyordur. Eğer biri iflasını resmen ilan ederse, biliniz ki diğerleri henüz ölümleri ilan edilmemiş zombilere dönüşmüştür. Ve ipin ucunda sallanan sadece Ağaoğulları olmaz; nice bankacı, mobilyacı, keresteci, borucu vs... yan yana dizilmiş olur.

Bu çöküş ne zaman etkisini gösterecek? Eğer işlemekte olan küresel ekonomik eğilimleri tersine çeviren bir mucize yaşanmazsa; eğer dünya finans baronları artık Ortadoğu’da iskele babası kadar itibarı kalmayan Türkiye’ye kredi yağdırmanın risklerini kaldıramaz hale gelirlirse, işte o zaman inşaat sektörünün kendisiyle birlikte tüm bir ekonomiyi karanlık çukura sürükleyişine tanıklık edeceğiz demektir. Ve bu “eğer”ler, eli kulağında, bugün olmazsa yarın gerçekleşecek koşullardır, fantezi değil.

Devrimci somut politika üretmek açısından bakınca, henüz tüm boyutlarıyla gerçekleşmemiş ama dinamikleri işlemekte olan bir kriz üzerine konuşmak, lüzumsuz görülebilir. Fakat öyle değil. Yeni Evre’nin sıçramalı çöküşleri öylesine ani, etkisi öylesine şiddetli ve onmilyonları bir anda harekete geçiren bir güce sahiptir ki, bu krize önceden hazırlık yapmayanlar, hemen her zaman çığ gibi patlayan kitle hareketinin gerisinde kalıyorlar. Meksika 1994’te, Endonezya 1998’de Türkiye ve Arjantin 2001’de yaşadıkları bunları.

Bir kez daha böyle muazzam bir fırsatı kaçırma lüksümüz yok, olmamalı...□

AMED’DE GÖRKEMLİ 1 EYLÜL MİTINGİ

Diyarbakır’daki siyasi parti ve sivil toplum örgütleri tarafından 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle düzenlenen ve on binlerce kişinin katıldığı “Demokratik Çözüm ve Müzakere” mitingi İstasyon Meydanı’nda olağanüstü önlemler altında düzenlendi.

Son bir yıldır özellikle BDP’nin içinde olduğu hiçbir tertip komitesinin talep ettiği mitingde izin vermeyen ve her türlü yasal-demokratik miting ve yürüyüşü engelleyen Valilik, miting öncesinde Urfa, Adıyaman, Batman, Elazığ, Malatya, Adana, Erzurum gibi kentlerden onlarca zırhlı aracı, Toplumsal Olaylara Müdahale Aracı (TOMA) ve Çevik Kuvvet polisini kente yığdı.

Mitingin başlamasına saatler kala, kentte bulunan AKP il ve ilçe binaları polis tarafından çevrelenerek panzerlerle korumaya alındı. Kent dışından getirilen yüzlerce Çevik Kuvvet ve zırhlı araçlar ise özellikle Yenişehir ve Bağlar ilçelerindeki kritik yol ve kavşaklarda konuşlandırılırken, Diyarbakır-Mardin, Diyarbakır-Batman, Diyarbakır-Elazığ yollarında da sıkı kontroller yapılmaya başlandı sabah saatlerinde. Miting alanına yakın Bağlar Karakolu korumaya alınırken, miting alanına açılan 4 ana yola TOMA’lar ve Çevik Kuvvet polisleri yerleştirildi.

Saat 16.00’da ise “Demokratik Çözüm ve Müzakere” adıyla düzenlenen miting başladı. Mitingde, BDP’li milletvekilleri ve belediye başkanlarının yan ısıra, DİSK, TMMOB, İHD, 78’liler Girişimi, EMEP, ESP, HDK Diyarbakır Temsilciliği, Barış Anneleri İnişiyatifi, Meya-Der katıldı. Mitingde, Roboski’de yaşamını yitiren köylülerin fotoğrafları ile devlet saldırılarında öldürülen Kürt çocukların fotoğrafları taşındı.

Mitingde sık sık Kürdistan bayrakları, Abdullah Öcalan posterleri ile yeşil-sarı-kırmızı flamalar dalgalandı. “PKK Halktır, Halk Burada”, “Öcalan’a Özgürlük”, “Barışın Mimarı İmralı’da”, “Bê Serok Jiyan Nabe” sloganları altında başlayan mitingde ilk konuşmayı Tertip Komitesi adına İdris Ekmen yaptı.

Son günlerde artan çatışmalara ve savaşa dikkat çeken Ekmen, AKP’nin sürdürdüğü iç ve dış politikayla Türkiye’yi savaşa sürüklediğini söyledi. Mitingde söz alan BDP İl Eş Başkanı Zübeyde Zümrüt ise Kürtlerin tecritle, tutuklamayla, öldürmeyle bitmeyeceğini belirterek, Öcalan özgürleşmeden Kürtlerin özgürleşemeyeceğini söyledi.

Söz alan Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir de, asker-gerilla ölümü ve tecridin çözüm olmadığını belirterek çözümün müzakereden geçtiğini söyledi.

BDP Diyarbakır Milletvekili Nursel Aydoğan ise, “Kürt halkına özgürlük, Sayın Öcalan’a özgürlük demektir. Başbakan televizyon kanallarında ‘Kürt sorunu yoktur’ dedi, ‘Herkes safını belirlesin’ dedi. PKK devrimci operasyon başlattığını söyledi. Ey başbakan, ey AKP’liler! Buradan size sesleniyorum. Bizim safımız o gün değil, çoktan bellidir. Safımız bugün İstasyon Meydanı’dır, ezilenlerin yanındır, Kürt halkının yanındır, Kürt özgürlük mücadelesinin yanındır, Roboskili ailelerin yanındır. Biz safımızı belirledik, siz safınızı belirleyin. Kürt sorununu çözmek istiyorsanız adres bellidir” dedi.

MKM’li sanatçılar ile diğer Kürt sanatçıların sahne aldığı miting coşkusu devam ederken, alanı dolduran onbinlerce kişi hep bir ağızdan çalınan müziklere, söylenen türkülere eşlik etti. Sık sık kitle üzerinde uçuş yapan helikopterler yuhalandı.

Sanatçı Servet Kocakaya ve Seyda Perinçek’in seslendirdiği şarkılarla son bulan mitingde dağılan kitle ile polis arasında kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Amed’in 1 Eylül Mitingi, yaklaşık 3 saat sürdü.□

HÜKÜMET İÇERİDE VE DIŞARIDA SAVAŞ YÜRÜTÜYOR

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Kadıköy'de yapılan mitinge DİSK, KESK, TMMOB, TTB, İHD, BDP, HDK ve devrimci yapılar, derneklerin yanı sıra eylemlerini sürdürmekte olan THY, DHL, Hey Tekstil işçileri katıldı. Mücadele Birliği Platformu da mitingin katılımcıları arasındaydı.

Miting öncesi Haydarpaşa Numune Hastanesi ve Tepe Nautilus önü olmak üzere iki noktada toplandı. Numune Hastanesi önünde BDP, EMEP, ESP, Partizan, SODAP, SDP, DSİP, HDK, Kaldıraç bir araya geldi. Burada yola büyük harflerle "BARIŞ" yazıldı. "Suriye'deki Emperyalist Müdahaleye Hayır" pankartının arkasında bir araya gelen binlerce kişinin oluşturduğu kortejde, "Ölüm Değil Çözüm, Çatışma Değil Müzakere", "Ortadoğu'ya Barış, Kürtlere Özgürlük", "Halepçe'den Roboski'ye Katledenler Kaybedecek" pankartları da yer aldı.

Tepe Nautilus önünde kortejde KESK, TMMOB, DİSK, İstanbul Tabip Odası, TÜMTİS, Hava İş, ÖDP, TKP 1920 İHD, Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği, Mücadele Birliği Platformu, BDSP, UID-DER ve Halkevleri, Alinteri, de aralarında bulunduğu çok sayıda örgüt yer aldı. "Suriye'deki Emperyalist Müdahaleye Hayır" sloganının yazılı olduğu pankartın arkasında örgütler kendi kortejini oluşturdu. Yürüyüş koluna ayrıca THY'de greve çıktıkları için işten atılan direnişçi Hava İş üyesi THY işçileri ile HEY tekstil işçileri, DHL Kargo işçileri de pankartlarıyla katıldı.

Mücadele Birliği ise mitinge "Dünyaya Barış Kapitalizme Savaş" pankartıyla katıldı. Korteje katılmak için gelen işçiler "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", sloganlarıyla karşılandı. 1 Eylül'ün Leninist Partinin kuruluşunun 23. yıldönümü nedeniyle "Gençler, Emperyalistler ve Faşizm İçin Değil Devrim İçin Savaşalım - Devrimci Öğrenci Birliği", "Şan Olsun 23. Yılında Proletaryanın Devrimci Sınıf Partisine -Mücadele Birliği Platformu" yazılı afişler asıldı ve yazılımlar yapıldı. "Şan Olsun 23. Yılında Proletaryanın Devrimci Sınıf Partisine", "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" "Devrim Yolunda Leninist Saflara" sloganları Kürtçe ve Türkçe atılarak ve sınıfsız sömürsüz bir dünya için Leninist Parti saflarında mücadeleye çağrı yapıldı.

Yürüyüş boyunca binlerce kişi Kürt hal-

kına yönelik saldırılar ve Suriye'ye yapılan müdahaleyi protesto ederek "Katil ABD, Ortadoğu'dan Defol", "Direnen Halklar Kazanacak", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" "Yaşasın Barış/ Biji Aşiti", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarıyla yürüdü.

Saat 14.00'de Kadıköy İskele Meyda-

nı'na gelindi. Miting binlerce kişinin zafer işaretleriyle saygı duruşuyla başladı. Kürtçe ve Türkçe atılan sloganlarla sona eren saygı duruşu ardından miting tertip komitesi adına Atilla Gürkan konuşma yaptı.

Selamlamaların ardından Hilmi Yarayıcı kürsüye çıktı ve Hatay'dan geldiğini, anlatılanların yalan olduğunu, eli kanlı katillerin Hatay'da yaşayanları tehdit ettiklerini söyledi. Suriye'den gelen mültecilerin, Hatay'da bir arada barış içinde yaşayan Alevilerle Sünniler arasını açtığını belirtti. Yaşananları kısaca anlatan Hilmi Yarayıcı'nın konuşması, "Katil Erdoğan" sloganlarıyla yanıt buldu.

Ardından Tabip Odası İstanbul Şubesi Genel Sekreteri Ali Çerkezoğlu meslek örgütleri adına bir konuşma yaptı. "Anadilde eğitim, anadilde sağlık talebi Türk ve Kültür gençlerinin ölümleriyle sonuçlanıyor. Uluslararası tekellerin temsilcileri, bu ülke halklarına ve emekçilerine karşı savaş yürütüyor. Bugün buradan bütün emekçiler ve halklar adına barış talebimizi bir kez daha büyütüyoruz. Onurlu bir barış olmasını istiyoruz. Tükler, Kürtler, Araplar, Aleviler, emekçiler adına onurlu bir barış talep ediyoruz" diyen Çerkezoğlu, "Sadece barışı istemek yetmez, aynı zamanda demokrasi, özgürlük istiyoruz. Barış demokrasi, özgürlük" sözleriyle konuşmasını tamamladı.

Art arda yapılan konuşmaların ardından BDP İstanbul Milletvekili Sırrı Süreyya Önder, kürsüye çağrıldı. Önder, "Hep birlikte dünya halkıyla onur duyuyoruz, başta Kürt halkı olarak. Barış artık çözümdür. Barış di-

yenin çözüm demek zorunda olduğu günlerden geçiyoruz. Çözüm diyen müzakere demelidir. Müzakere diyen Kürt halkının siyasi Önderi, onur kırıcı bir şekilde tecritte tutulan sayın Öcalan üstündeki tecritin kaldırılmasını talep etmelidir. Bu kadar açık ve bu kadar yalındır" dedi.

Kürsüye son olarak BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş geldi ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın son günlerde yaptığı açıklamalara sert tepki gösterdi. Savaşı bitirmenin tek yolunun, adil eşitlikçi özgürlükçü bir yaşam için hep birlikte mücadele olduğunu söyleyen Demirtaş, "Erdoğan, bu savaş duyulmasın, kimse karşı çıkmasın ki ben savaş yıllarca sürdürüyem diyorum. Ama mızrak çuvala sığmıyor. Dünyanın neresinde ne oluyorsa artık hepimiz haberdarız. Kendi halkından ne kadar saklayabilirsin, bize yalancı diyerek ölümleri durdurabilir misin. Dedim ya barış vicdan işidir, yoksa başbakan da olsan vicdanın yoksa barışı yapamazsın" dedi.

Hatay'daki kamplarda, silahlandırılmış, paralandırılmış kişilerin Suriye'ye gönderildiğini, Suriye'yle bir savaş yürütüldüğünü dile getiren Demirtaş, "Bırakın meclisi, Başbakan Dışişleri Bakanı'yla başbaşa veriyor, Suriye'ye savaşa giriyor. Tayyip Erdoğan içeride ve dışarıda savaş yürütüyor" diye konuştu.

"Roboski katliamı nedeniyle Genelkurmay Başkanına teşekkür etmiş Başbakan, bugün sadece insani bir refleks olarak Şemdinli'de PKK gerillalarıyla sarıldıkları için BDP'lileri savaş yanlısı, terörist yanlısı ilan ediyor" diyen Demirtaş, "Seçimlerde, senin barajına rağmen seçildik. Buzdolabı dağıtarak, seçim çalışması yaptın. Bizim arkadaşlarımız bağımsız olarak, anaların, halkın emekçilerin cebinden vererek seçim çalışmaları yaptık" dedi.

Suriye Kürtlerinin kendilerini yönetmesine de değinen Demirtaş, "Bir halk devriminden onur, mutluluk duyuyoruz. Oradaki devrimi selamlamak boynumuzun borcudur. Hatay meydanında barış çılgınlıkları atan Hatay halkının, Alevisi Sünnisi, Arap'ı Kürt'ünün yanında olduğumuzu bildirmek istiyoruz. Tarafını seç diyenlere, senin tarafında olacağız diye bir şey yok. Biz halkın, barışın, ezilenlerin yanındayız" diye konuştu.

Konuşmaların ardından Emeğe Ezgi, Bandista ve Agire Jiyan müzik grupları sahneye çıktı. Miting, saat 17.00 civarında aynı coşkuyla sona erdi. □

EMPERYALİST SAVAŞI HALK İKTİDARI ÖNLER

Hatay'da devam eden savaş psikolojisi, halkları daha bir çetinleştirip bilinçlendiriyor. Halk savaşın içerisinde bilinçlenirken, maddi yaşamsal sorunlarını bir kenara bırakıp "ne yapabiliriz" in derdinde iken ve olası bir savaşta ne yaparız deyip kendi kendilerine çözüm ararken, bizim küçük burjuva sol hareketler "savaşa hayır" naralarıyla halkın öfkelerini boşaltıp, onların bakış açılarını sadece anti-emperyalist çizgide tutarak halk kitlelerini sınırlamaya çalışıyorlar. Hala insanların bilinçsiz olduğundan, kitlelerin hazır olmadığından söz ediyorlar. En apolitik insan bile savaş dışında başka bir sohbet etmiyorken, bireysel olarak silahlanırken, daha ne kadar hazır olması ve beklemesi gerekiyor... Onlar kendi güçsüzlüklerini halkların üzerine yıkmaya çalışıyor, ama süreç öyle ilerlemiyor tabii... Halkların bilinci küçük burjuva sol hareketlerin ve reformistlerin bilincinin üzerinde. Devrimle alakaları olmayıp "kelle sayısına" göre politika belirleyenler bugün halkın karşısına "biz devrimciyiz" diye çıkıyor!

Halk ise farklı beklentilerin içerisinde bireysel silahlanma yolunu seçiyor ve devrime olan sempatisi gün be gün artıyor.

Antakya'da bir kaç hafta önce bir çok kitle örgütünün yan yana gelip, savaşa karşı bir platform (Suriye'ye Emperyalist Müdahaleye Hayır Platformu) oluşturdukları ve toplantılar yaptığı haberini aldık. Daha önce 1 Mayıs ve 19 Şubat Savaşa Hayır mitinginde olduğu gibi, Leninistleri haberdar etmemişler, kendi aralarında planlar yapıp devrimci kurumları toplantılara bile çağırılmayarak "biz kararları aldık katılmak isterseniz katılırsınız" gibi bir davranış sergilemişlerdi. Devrimcileri kitlelerden soyutlamaya çalışanlar, küçük burjuva sol hareketler ve reformistlerdir. Devrim söylemini bile ağızlarına almayanlar, devrimci teorileri eylemlerinden uzak tutmaya çalıştılar.

Halk yığınlarının katıldığı eylemlerin hepsinde politikalarını duyurmaya çalışan Leninistler, 1 Eylül günü de kuşlarımızla pankartımızla bildirimlerimizle eylem alanındaydık ve halk kitlelerine politikamızı taşıdık. Mitingin düzenlendiği Saray Caddesi'ne "Emperyalist Savaşı Halk İktidarı Önler Mücadele Birliği" yazılı bir pankart astık.

Bunun yanı sıra, "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Biz Burjuvazinin Askerleri Değil İşçi Sınıfının Askerleriyiz", "Emperyalizm Ve Faşizm İçin Değil Sosyalizm İçin Savaşalım", "Komite Konseyleri ve Halk Komitelerini Oluşturalım", "Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaşalım" yazılı Mücadele Birliği, Genç Emekçiler Birliği, Devrimci Öğrenci Birliği, Devrimci İşçi Komiteleri imzalı kuşlamalarımızı miting boyunca kitlelerle buluşturduk. "Emperyalist Savaşı Halk İktidarı Önler" başlıklı bildirimimizi dağıttık. Bildiri dağıtırken gözlemlediğimiz yoğun ilgi ve bilinçlenmeye/bilgiye aç insanları görmek coşkusumuza coşku kattı.

Pankartımızla, bildirimimizle kuşlamalarımızla yalnızca "emperyalist savaşa hayır" demenin yeterli olmayacağını, emperyalist savaşı iç savaşa çevirmek gerektiği bilincini insanlara taşıdık. Evet bizler Leninistler olarak 1 Eylül günü her zaman yaptığımız ve her zaman yapacağımız gibi doğru bilinci insanlara taşıdık ve taşımaya devam edeceğiz.

Hatay Mücadele Birliği Platformu

KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKINI KABUL EDİN

İnsan Hakları Derneği'nin Dolmabahçe'den Beşiktaş Meydanı'na kadar yapmak istediği meşaleli yürüyüş polis tarafından engellendi.

1 Eylül akşamı bir araya gelen İHD'liler Dolmabahçe'de toplandı. "Savaşa son demek için" toplandıklarını belirten İHD'lilerin önlerine Dolmabahçe'de polis barikadı kurularak engellendi. "Savaşa Son, Kürt Sorununun Demokratik Çözüm" pankartı açarak polis barikadı önünde bir süre sesiz duran İHD'liler, bu engellemeyi protesto ettiler, yere mumlarla "Barış" yazdılar.

İHD adına açıklama yapan Meral Çıldır, "Hala dünyanın dört bir yanında savaşlar sürüyor. Bölgemizi savaşın alevleri sarmış durumda. Yanı başımızda Suriye'de bir iç savaş sürüyor. Uluslararası egemen güçler egemenliklerini sürdürme uğruna yeni baskıcı rejimler yaratıyor, yaratmaya çalışıyor, bu uğurda kendi çıkarlarına hizmet edecek güçleri destekliyor ve sayısız insan hakları ihlallerine imza atıyorlar" dedi. Çıldır Filistin'de, Pakistan'da ve bir çok ülkede savaşın sürdüğünü, ve binlerce insanın öldüğünü, savaşlardan büyük yıkıntılar oluştuğuna dikkat çekti.

Eylemde son olarak "Yeter artık! Kürtlerin Türkler kadar kaderlerini tayin hakkı olduğunu kabul edin" denilerek eylem sona erdirildi. □

ANTEP'TE 1 EYLÜL

1 Eylül günü Antep'te, demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler ve sendikalar tarafından "Dünya Barış Günü" dolayısıyla bir basın açıklaması düzenlendi.

Eylem saat 17.00'de Kırkayak Parkı'nda toplanılarak başladı. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak Yeşilsu Parkı'ndan Kırkayak Parkı'na "Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş", "Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracağız", "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganları ile yürüdük.

Saat 17.15'e gelince Kırkayak'tan Yeşilsu Parkı'na doğru yürüyüş başladı. Kitle daha çok savaş karşıtı sloganlar attı. Çevik kuvvet polisleri de kitlenin yanında yürüyerek caddenin trafiğe kapatılmasını engellemeye çalıştılar. Yeşilsu Parkı'na varıldığında basın açıklaması okunurken, sivil polisler kameraları ile kitle içerisine girip herkesi tek tek görüntülemeye çalıştı.

Okunan basın açıklamasında, Suriye ile olası bir savaşın kitleler tarafından kabul edilmeyeceğine, bunun bir hegemonya kavgası olduğuna vurgu yapılarak, etnik ve dini farklılıklar körüklenmeye çalışıldığı anlatıldı. Alevilerin ve Kürt halkının ve tüm ötekileştirilenlerin özgürlük alanının gittikçe daraltıldığı, Antep'teki patlamanın halklar arasına atılan nifak tohumları olduğu ve asıl katliamın sorumlusunun şiddet olaylarını tirmandıran İdris Naim Şahin olduğu vurgulandı.

BDP binalarına yapılan saldırılara da değinilerek, basın açıklaması sona erdirildi.

Antep Mücadele Birliği Platformu

İZMİR'DE 1 EYLÜL

İzmir'de "1 Eylül Dünya Barış Günü Mitingi", saat 15.00'de Cumhuriyet Meydanı'nda toplanılmasıyla başladı. Miting, BDP, sendikalar ve devrimci -demokratik hareketlerin katılımıyla gerçekleşti. Saat 15.30'da Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. Eylemde Tümtis işçilerini temsilen en önde kıvılcık taşıyan bir işçi yürüdü. Eylem boyunca Tümtis işçileri "Onurlu Barış İşçileri Gelecek", "Birleşen Halklar Asla Yenilmez" sloganları atıldı.

BDP milletvekili Sırrı Sakık kürsüden yaptığı konuşmada "Barış için kavga edenler hepimize selam olsun. Bugün barış için kavga edenler hem alanlarda hem de dağlardadır. İktidarlar tarafından bu topraklardaki halklar ret ve inkar ediliyor. Ret, asimilasyon, ölüm ve köy yakmalarla Kürt halkının üstüne gittiniz. Ama bu halk size boyun eğmedi. Bu savaşta ülkeyi yönetenler, tuzu kuru olanlar yok; bu kavgada ölen öldürülen yoksul Anadolu çocuklarıdır. Oturup Kürtlerle mücadele edeceğinize müzakere edin" dedi.

Sırrı Sakık konuşmasının devamında "Kürt halkının ayrılma ve bölünme derdi yoktur. Kürt halkı yerinden yönetimler, anadilde eğitim, özerk yönetimler istiyor. Diyalogun ve çözümün yolunu açın. İmralı'da tecride son verin. Çözüm barıştadır. Antep katliamının sorumlusu hükümettir. BDP ve Kürtler bu saldırıyla hedef gösterilmiştir. BDP binalarına saldırılar yapılmıştır" dedi.

İzmir Mücadele Birliği Platformu, 1 Eylül Dünya Barış Günü Mitingine "Jibo Azadi Şer Şer Şer", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş" sloganlarıyla katıldı. Miting Ferhat Tunç konseriyle devam etti.

Mücadele Birliği /İzmir

DEVLETİN UN

Türkiye, Suriye’de rejimi değiştirecek bir dış savaşla her şeyden önce kendi top-raklarında gittikçe güç kazanan, artık “alan hâkimiyeti” kuracak derecede gelişen birleşik devrimimizi önce Suriye’de arkasından giderek Ortadoğu’da kurulacak “dinci/faşist iktidarlar” ile kuşatma altına almak istiyor. Onun için Türkiye’nin Ortadoğu’da güncel politikası sadece Esad’ın gitmesi değil ama “Müslüman Kardeşler” denen çeteye dayalı bir iktidarın da kurulmasıdır.

Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, bu politik amacın gerçekleşmesi durumunda, Kürt halkının özgürlük savaşı karşısında güçlü bir konum kazanacağını, birleşik devrimi Ortadoğu desteğinden yoksun kılacağını, Kürt halkının özgürlük savaşının önemli dayanaklarından birini ortadan kaldırmış olacağını hesaplıyor.

Okurlarımız anımsayacaklar, önceki sayılarımızda Ortadoğu’daki gelişmeleri açıklarken Suriye konusunda asıl saldırgan politikanın, zannedildiğinin aksine, ABD’den değil, Türkiye’den kaynaklandığını; Türkiye’nin Suriye’de bir savaşa ve “Müslüman Kardeşler” denen dinci çetenin başa geçeceği bir iktidar değişikliğine ihtiyacı olduğunu yazmıştık.

“Neden” sorusunun yanıtını, Türkiye’nin öncelikle birleşik devrimimizi güneyden islamcı bir karşı devrimci iktidarla kuşatmak; bununla birlikte Ortadoğu’da nüfuzunu artırmak isteğinden kaynaklandığı biçiminde vermiştik. Gelişmeler saptamalarımızın ne derece doğru olduğunu ortaya çıkardı. Geçtiğimiz hafta Fransa-Türkiye işbirliği ile toplanan BM Güvenlik Konseyi’nde Türk Dışişleri Bakanı Davutoğlu’nun nasıl bir savaş çıtırtkanlığı yaptığına tüm dünya tanık oldu. Türkiye’nin “savaş hemen şimdi” hevesini kusağında bırakmak ABD Genelkurmay Başkanı’na düştü.

Türk Dışişleri Bakanının Suriye ile savaştan başka anlama gelmeyen “Tampon Bölge” çağrısına ABD Genelkurmay Başkanı Org. Dempsey, “NATO bu işin altından kalkamaz” sözleriyle yanıt verdi. Türkiye savaş çağrısı yapıyor, ABD Genelkurmay Başkanı “olmaz” diyor. Bu gelişme, Türkiye’nin en güvendiği müttefiki tarafından “cami avlusuna” nasıl terk edildiğini göstermekle kalmadı ama savaş hevesi içinde olanın kim olduğunu da ortaya koymuş oldu.

Şam’da Namaz

“Ama inşallah biz en kısa zamanda Şam’a gidecek, oradaki kardeşlerimizle muhabbetle kucaklaşacağız. O gün de yakın. İnşallah Selahaddin Eyyubi’nin kabri başında Fatiha okuyacak, Emevi Camisi’nde namazımızı da kılacağız. Bilali Habeşi’nin, İbn-i Arabi’nin türbesinde, Süleymaniye Külliyesi’nde, Hicaz Demiryolu İstasyonu’nda kardeşliğimiz için özgürce dualar edeceğiz.”

Bu sözler bir başbakana ait olmasaydı

ciddiye almaz “aç tavuk kendini darı ambarrında görmüş” der, geçerdik. Ama durum böyle değil; bu sözler Türkiye’yi yöneten, ya da yönettiğini zanneden Başbakan Erdoğan’a ait. Dolayısıyla bu sözlerde bir devletin, bir egemen sınıfın politik amaç ve niyetlerini aramak işin doğrusudur.

Bu sözlerle iyice ortaya çıkmış oluyor ki, Türk devleti ve hükümetinin Suriye’ye bu yoğun “ilgisi”nin Suriye halkına yardım vs. ile alakası yoktur. Elbette bu bizim için bilinmeyen bir şey değildi ama bu “itiraf”ın Başbakan’dan gelmiş olmasının ayrı bir önemi olsa gerek.

Aslında Türk devletinin dış politikasının amaç ve hedefi çok önceden yine Başbakan ve Türk Dışişleri Bakanı tarafından üstü kapalı biçimde ifade edilmişti. Aylar önce aynı Başbakan “Suriye meselesi bizim iç meselemizdir” derken güya Suriye halkıyla kardeşliğe vurgu yapıyordu ama gerçekte kastettiği tam da buydu: Şam’da namaz kılmak. Aynı hükümetin Dışişleri Bakanı ise yaklaşık bir yıl önce Türk tekeli sermaye sınıfının rüyasını, “*kaybettiğimiz topraklara tekrar kavuşacağız*” sözleriyle dile getirmişti.

Burada bir parantez açarak Türkiye ve Kürdistan sol hareketinin neredeyse tümünün savunduğu, Türkiye’nin Suriye’ye karşı savaşa ABD tarafından zorlandığı biçimindeki düşüncenin yanlışlığına işaret etmek gerekiyor. Buraya kadar ortaya koyduğumuz kanıtlar, bu düşüncenin tam tersinin doğru olduğunu gösteriyor. Suriye’de rejimin yıkılması, elbette ABD ve diğer emperyalistlerin çıkarına uygun bir gelişme olur ve bu anlamda ABD ve diğer emperyalistler rejimi yıkmaya yönelik hareketleri tüm güçleriyle destekliyorlar.

Ama emperyalist devletlerin, ki bunların başında ABD var, sınırı budur. Türkiye ise, bu sınırın çok daha ötesinde, açık bir savaş kışkırtıcılığı içinde ve emperyalist ülkeleri savaşa sürükleme amaçlı provokasyonlar düzenleyecek kadar savaş heveslisidir. Bunun nedenleri var, birazdan kısaca buna değineceğiz ama önce şu sorunun yanıtını vermemiz gerekiyor: Nasıl oluyor da bütün oportünist ve sosyal reformist

MUDU: SAVAŞ

hareketler aynı hataya düşüyorlar?

Bu sorunun yanıtı basit: Çünkü tüm bu hareketler düşüncelerini oluştururlarken somut olgulara, doğruluğu kanıtlanabilir verilere değil, kafalarında oluşturdukları şablonlara göre hareket ediyorlar. Bilimsel düşünceye dayanarak olay ve olguları tahlil etmeye çalışacaklarına yaşamın kendisini düşüncelerine uydurmaya çalışıyorlar. Leninist Partinin üstünlüğü de burada işte. Leninist Parti yaşamı düşüncesine uydurmaya çalışmaz ama kanıtlanabilir, doğruluğu ispatlanabilir olay ve olgulara dayanarak süreci kavramaya, açıklamaya çalışır. Onun için Leninist Partinin düşünceleri, doğruluğu yaşamın içinde kanıtlanabilir, sınanabilir düşüncelerdir. Parantezimiz buraya kadar, şimdi devam edebiliriz.

Devrime Karşı Dış Savaş

Türkiye'nin Suriye ile bir dış savaşa girişmek için bunca hevesli olmasının birden fazla nedeni var. Bu hevesi "Türkiye'nin emperyal amaçları" ile açıklamanın gerçekle ilgisi yok. Sorunu böyle açıklayanlar ya yaşamı kendi düşünce şablonlarına uydurmaya çalışanlardır ya da olayları derinlemesine kavrama yeteneğinden yoksun olanlardır.

Türkiye, Suriye'de rejimi değiştirecek bir dış savaşla her şeyden önce kendi topraklarında gittikçe güç kazanan, artık "alan hâkimiyeti" kuracak derecede gelişen birleşik devrimimizi önce Suriye'de arkasından giderek Ortadoğu'da kurulacak "dinci/faşist iktidarlar" ile kuşatma altına almak istiyor. Onun için Türkiye'nin Ortadoğu'da güncel politikası sadece Esad'ın gitmesi değil ama "Müslüman Kardeşler" denen çeteye dayalı bir iktidarın da kurulmasıdır.

Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, bu politik amacın gerçekleşmesi durumunda, Kürt halkının özgürlük savaşı karşısında güçlü bir konum kazanacağını, birleşik devrimi Ortadoğu desteğinden yoksun kılacağını, Kürt halkının özgürlük savaşının önemli dayanaklarından birini ortadan kaldırmış olacağını hesaplıyor. Demek ki, Türkiye açısından birincil sorun, önce kendi topraklarında gelişmekte olan devrime, ü-

zerinde söz geçirebileceği bir iktidarla bari kat kurmaktır.

Türkiye bu amacına yakın zamana kadar elini ateşe sokmadan, örgütlediği, besleyip desteklediği kiralık-paralı askerlerle ulaşmaya çalıştı. Ne var ki bunun olmayacağı, bu yolla amacına ulaşamayacağı ortaya çıktı. Tüm umudu kiralık katillere, paralı askerlere bağlamanın zaman kaybı olduğu anlaşılınca iş başa düştü misali, provokasyonlar dâhil, bir dış savaş çıkartmak için Türkiye elinden geleni yapmaya başladı. Çünkü kendi topraklarında hızla gelişen devrime karşı zaman kaybına tahammülü yoktu.

Hillary Clinton, ABD'nin siyaset sahnesine Dışişleri Bakanı olarak çıkardığı bu malum kadın, şu veciz cümleyle Türkiye'nin durumunu ortaya koydu: "Türkiye'de gerilim yükseliyor. Esad gidecek." İlk bakışta insana "ne alakası var" dedirten bir cümle ama olaylar görüldükleri biçimleriyle değil, gerçek içerikleriyle ele alındığında "alaka"nın ne kadar yakın olduğu anlaşılır. Türkiye'de "gerilim" yani devrim yükseliyor ve bunu önlemenin tekelci sermaye sınıfı açısından görünür yolu, devrimin kuşatılmasıdır.

Türkiye'nin zaman kaybına tahammülü kalmadığının bir diğer işareti, Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun çaresiz çırpınışıdır. Davutoğlu'nun en azından bir tampon bölge kurulması için BM'de olsun emperyalist devletlerle ikili görüşmelerde olsun nasıl çırpındığını bütün dünya gördü, izliyor. Ama tüm bu çırpınışlardan elde ettiği tek sonuç, kendi ifadesiyle "hayal kırıklığıdır." Türkiye'nin uğradığı hayal kırıklığının en somut ifadesi BM Güvelik Konseyi'nin son toplantısında ortaya çıktı. "Emperyal" hava ile ortalıkta gezinen ve "kaybettiği topraklara kavuşma" hayalleri gören Davutoğlu, BM Güvenlik Konseyi toplantısında kendisini dinleyecek adam bulamadı. Kendisini dinlemeyenler listesinde o çok güvenildiği ABD de vardı.

Tek Başına Savaşa Girmek Mi!

Türkiye'nin umutlarını bir dış savaşa bağladığına kanıt olabilecek veriler say-

makla bitmez. Onun için artık asıl soru, Türkiye'nin bir savaş isteyip istemediği değil, böyle bir savaşı tek başına göze alıp almayaacağıdır. Açıklamalara ve izlenen politikaya bakıldığında ilk bakışta Türkiye'nin böyle bir savaşı çoktan göze aldığı düşünülebilir. Ama gerçek bunun tam tersidir.

Türkiye, tüm o tehditkâr havasına karşın, Suriye'ye karşı tek başına bir savaşa girmeye cesaret edemediğini belli etmiştir. Suriye de bunun farkında olduğu için, provokasyon amaçlı gönderilen savaş uçaklarını gözünü kırpmadan düşürmüş ya da düşürdüğünü iddia etmiştir. Arkasından gelen tehditlere de aynı şekilde ama pratik karşılık vermiştir. Tüm bunlar karşısında Türkiye'nin yapabildiği tek şey, emperyalist efendilerini bir savaşa kışkırtmak oldu.

Bu amaçla Türkiye NATO'ya ünlü 5. maddesini işletmesi için defalarca çağrı yaptı. Ama NATO demek ABD demekti ve ABD Genelkurmayı nasıl bir şeye bulaştırılmak istendiklerinin farkında olarak "bu iş boyumuzu aşar" dedi. Son olarak NATO, Suriye'ye müdahale amacımız yok" diye açıklamak zorunda kaldı. Ama bu "savaş karşıtlığı" elbette NATO'nun "barış"a olan sevgisinden diye anlaşılmalı. Tüm dünyada egemenlikleri sarsılan, ekonomik krizlerle, kendi topraklarındaki ayaklanmalarla sarsılan emperyalist devletlerin Ortadoğu'da -en azından şimdilik- Rusya, İran gibi devletlerin de karışacağı bir savaşa girmeye ne halleri ne takatleri mevcut.

Türkiye, devrimi önlemek için yaptığı tüm hamlelerden başarısızlığa uğramış biçimde çıkıyor. Çaresiz ve her geçen gün daha çok dibe batıyor. Burjuva yazarlar bile durumu artık şu gözle görmeye başlıyorlar: "Tek başına Davutoğlu için 'yolun sonu' yok. Mamafiş dış politikadaki derin stratejik iflasın zararından geriye dönüşün de imkânı yok. 'Son' artık neresiyse, oraya Davutoğlu'yla birlikte gidiliyor. Hep birlikte gidiyoruz. Maalesef"

Başka söze gerek yok. Türkiye'nin bir devrime doğru gittiğinin bir burjuva yazarın ağzından itirafıdır bu sözler.

Bütün hazırlıklar bu somut gerçeğe uygun şekilde yapılmalıdır. □

BEDAŞ İŞÇİLERİ: SESSİZ KALMAYACAĞIZ!

İşlerine geri dönmek isteyen BEDAŞ işçilerinin eylemlerinin hedefi, bu defa Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay oldu. 6 Eylül günü BEDAŞ yakınlarındaki bir otelde toplantıya katılan Bakan Günay'ı protesto etmek isteyen enerji işçileri, "Bakan Günay Açılışlara Değil, Aç İşçilere Bakın İşimizi Geri İstiyoruz" pankartı açarak Otel önüne yürüdüler. Burada sloganlar atarak bekleyen işçilere önce otelin özel güvenliği engel olmaya çalıştı, sonra çevik kuvvet polisleri geldi. Eylem Bakan Günay gelene kadar sürdürüldü.

Bu sırada BEDAŞ Genel Müdürlüğü'nün karşısındaki binanın çatısına çıkan bir işçi, "İşimizi Geri İstiyoruz" pankartı açtı.

Enerji işçileri, 7 Eylül Cuma günü, yine Galatasaray Lisesi önünden BEDAŞ Genel Müdürlüğü'ne yürüdüler. BEDAŞ işçilerinin, Galatasaray Lisesi önünden "BEDAŞ'tan Atılan İşçiler Geri Alınsın" pankartı açarak başladıkları yürüyüş Mücadele Birliği Platformu ve bir çok kurum destek verdi.

İşçiler yürüyüş boyunca sık sık "BEDAŞ İşçisi Yalnız Değildir", "BEDAŞ Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Susma Haykır Taşeronu Başkaldır", "Yaşasın İşçilerin Birliği" sloganları attılar.

BEDAŞ işçileri, İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Kığılı

Mağazasının ve THY bürosunun önünde durarak orada işten çıkartılan işçilere destek için sloganlar attılar. THY bürosunda daha önce pankart açan işçilere bu defa polis izin vermedi. İşçiler burada "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganı attı.

Basın açıklamasını okuyan Arif İnan, eylemlerinin 110. güne geldiğini bu yürüyüşlerinin 13.sünü gerçekleştirdiklerini hatırlattı. İnan, "bugün tüm Türkiye hakları topyekün bir saldırı altında olduğu şu süreçte toplumsal muhalefetin unsuru olarak halklara sorumluluğumuzun bilincindeyiz, kazanmak zorundayız" dedi. İnan emperyalist savaşlara da dikkat çekerek, Suriye ile yaşananlar hakkında "[Türkiye] emperyalist projeler dâhilinde savaşa sürükleniyor. Hatay'da neredeyse olağanüstü hal ilan edildi bile. Hatay'da insanların ses çıkarması yasaklandı. Sokağa çıkan gözaltına alınıyor" dedi.

İnan son olarak "Bizler Enerji Sen üyesi işçileri olarak bugün buradayız çünkü emeğimizin sömürülmesine, hakkımızın yenmesine artık sessiz kalmayacağımızı, haklarımız için sonuna kadar mücadele edeceğimizi başta BEDAŞ ve TEDAŞ yetkilileri üzere herkesin bilmesini istiyoruz" dedi.

Açıklamadan sonra Grup Kutup Yıldızı işçilere marş ve türkülerle mini bir konser verdi. □

İZMİR'DE FESTİVALLER

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi, 30 Ağustos Perşembe günü başlayan Çiğli Festivali'nde stant açtı. Standa ilgi oldukça iyiydi, dostlarımız bizi yalnız bırakmadılar. TEKEL işçileri, Konak, KENT AŞ, Park Bahçe işçileri ve Ayışığı dostları ile doluyduk. Standımız ve özellikle Deniz albümü büyük ilgi gördü.

Aynı günlerde Dikili Festivali'nde de standımızla yer aldık. Standımızı ziyaret eden yüzlerce emekçiyle gündemi konuşma fırsatı bulduk. Emekçilerin Denizle buluşması görülmeye değerdi. Değişim istek ve özlemini derinden yaşayan emekçiler, bu devrimci değişimin en özlü ifadesi olarak Denizleri bağırklarına basıyor, yüzlerini onlardan dönmüyorlar. Emekçi yığınlar işte böyle Denizleşiyor, Denizlerle buluşuyor. □

HAVA İŞÇİLERİ 100'LÜ GÜNLERİNDE EYLEMİ SÜRDÜRÜYOR

THY (Türk Hava Yolları)'de eylemde olan 305 işçi 5 Eylül itibariyle, THY Dış Hatlar bölümünde mücadelelerinin 100. gününe girdi. Mücadele Birliği Platformu da eylemin 100. günü dolayısıyla THY işçilerini ziyaret etti.

Hava yolları işçileri bugüne kadar bir çok yürüyüş basın açıklaması yaptılar. Eylem yerleri olan THY Dış Hatlar'da da 100 gün boyunca sabah saatlerinde eylem yerlerine geliyorlar. Etrafa pankart ve dövizlerini asıyorlar. Eylemlerinin kaçınıcı günü olduğunu gösteren tabelaya bir gün daha ekleyerek değiştiriyorlar.

Yiyecek ve içeceklerden sorumlu olan kişi semaveri hazırlıyor. Öğle saatlerinde yenilecek yemeği organize ediyor. Öğlene doğru işten atılan diğer arkadaşları geliyor. Sendikaları Hava İş çalışanları da hep işçilerin yanında oluyor. Arada bir slogan atıyor, havalimanını inletiyorlar. Attıkları sloganlar genel olarak "İsyan, Devrim, Özgürlük", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Şişko Hamdi İstifa Et"! Yolcular merakla onlara sorular soruyorlar, burada neler oluyor diyerek.

Emekçileri yalnız bırakmayan Pınar Aydınlar ile Emeğe Ezgi solisti Ebru o gün mini bir konser verdiler. Davul-zurna ve türkülerle halaya duran işçiler, verilen dayanışmadan memnun görünüyordular. Sıcak sohbetlerden sonra Mücadele Birliği Platformu sloganlarla işçilerin yanından ayrıldı.

8 Eylül günü THY Taksim Bilet Satış Ofisi önünde toplanan havalimanı işçileri, bir eylem gerçekleştirdi. Deri İş, Tümtis, Tek Gıda İş, Tez Koop İş Sendikalarının destek verdiği eylemde çevik kuvvet polisleri barikat kurdu. Ofisin kepenkleri yaklaşık bir saat kapatıldı.

Eylemde açıklama yapan Hava İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin, her hafta Cumartesi günü Taksim THY satış ofisi önünde eylem gerçekleştireceklerini duyurdu.

İşçiler sık sık "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "İşten Atılanlar Geri Alınsın" sloganları attılar.

Atılay Ayçin konuşmasının devamında başbakana tepki göstererek "Sen uluslararası emperyalistlerin yerli işbirlikçisisin, biz de Türkiye işçi sınıfının sözcüsüyüz" dedi.

Türk-İş'e de tepki gösteren Ayçin, "Türk-İş'e bir iki sözüm var. Türk-İş Konfederasyonu, barış mücadelesinin neresinde, özgürlük mücadelesinin neresinde, işçiler işten atılıyor, Türk-İş ziyaret dahi etmiyor, 305 işçi işten atıldı, 104 gündür direniyoruz, bir gün olsun dayanışmaya gelmedi. Sen kimin konfederasyonusun" diye sorarak tepki gösterdi.

Sendikal Güç Birliği Platformu'ndan Tek Gıda İş Başkanı Mustafa Türkel'in kısa konuşmasından sonra eylem sona erdi.

Eylemin her hafta Cumartesi günü 14.00-15.00 arası gerçekleştirileceği duyurusu yapıldıktan sonra eylem sona erdi.□

KİĞİLİ İŞÇİSİNDEN GEBZE'DE EYLEM

İşten atılan Kiğılı işçisi Didem Sorhun farklı yerlerde eylemler yaparak sesini duyurmaya devam ediyor. Sorhun bu kez de Kiğılı firmasının Gebze Şekerpanar'da bulunan Lojistik Birimi ve Seri Sonu Mağazası önünde eylem yaptı.

4 Eylül Salı günü saat 13.00'de "Kiğılı'da Baskıya, Tehdide, Sömürüye ve İşten Atmalara Son! İşimi Geri İstiyorum!" yazılı pankart açılarak sloganlarla lojistik merkezinin önüne gelindi. "Kiğılı İşçisi Yalnız Değildir", "Kiğılı'ya Boykot, Direnişe Destek", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Kiğılı Patronu İşçiye Hesap Verecek", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atıldığı sırada işçilerin öğle yemeği saatiydi ve işçiler çevreledi.

Eylemin başlaması ile yönetim ve güvenlik birimi işçileri içeriye sokmaya çalıştı. İşçilerin bir çoğu fabrikanın bahçesinde bekleyişlerini sürdürerek eylemi izlediler. Yönetim kadrosu da bahçeye indi.

Lojistik merkezinin önünde gerçekleşen basın açıklamasında Didem Sorhun, Kiğılı'daki çalışma koşullarını, işten atılma sürecini, direniş boyunca yaptığı eylemlilikleri ve nedenlerini işçilere anlattı.

Basın açıklaması bittikten sonra işçilerin beklediği tarafa doğru giderek bahçe duvarı önünde sloganlarla işçilere Kiğılı direnişi duyurulmaya devam edildi. Yönetim kadrosu ise yeniden işçileri içeriye sokmaya ve kapıları kapatmaya çalıştı.□

"BİLGİ'YLE DİRENİŞ BAŞLASIN"

İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde yıllardır destek personeli olarak çalışan 13 işçi, yaklaşık 10 gün önce "Dolapdere Kampüsü"ndeki bir binanın hizmet dışı kalacak olması ve bunun neden olacağı küçülme" gerekçe gösterilerek işten çıkartıldı.

4 Eylül günü Bilgi Üniversitesi Santral Kampüsü girişinde toplanan Sosyal İş Sendikası üyesi işçilere DİSK Genel Yönetim Kurulu ve Genel Başkan Erol Ekici, Nakliyat İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu da katıldı. Havayolu işçileri, Sine Sen, Dev Sağlık İş, Gıda İş sendikaları da eyleme katılarak destek verdi. Kampüs girişinde toplanan işçiler, Rektörlük binasına kadar yürüyüş düzenlediler.

Rektörlük binası önünde basına açıklama yapan Sosyal İş Sendikası başkanı Mustafa Ağuş, üniversite yönetimine bir an önce işten çıkarılan işçilerin işe geri alınması çağrısında bulduklarını, ancak üniversite yönetiminin çağrılarını yanıt vermediğini ve son bir haftada 10'a yakın işçinin daha işten çıkarıldığını belirtti. İşten çıkarmaların devam etmesinin beklendiğini söyleyen Mustafa Ağuş konuşmasının devamında, "İstanbul Üniversitesi, 'Bilgi'yle hayat başlasın' sloganı ile yeni öğrencilerini karşılıyor. Biz de bugün, 'Bilgi'yle Direniş Başlasın' diyerek, işten çıkarılan işçilerin işe geri alınması, işten çıkarılmalarının son bulması ve sendikal haklara saygı gösterilmesi talebiyle, İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde direnişimizi başlatıyoruz. Oturma eylemini başlatıyoruz. Bilgi'de işten çıkarılanlar işe geri alınuncaya kadar, işçi kıymına son verilinceye kadar, sendikal haklarımıza saygı gösterilene kadar direnişimizi sürdüreceğimizi ilan ediyoruz" dedi.

DİSK Genel Başkanı Erol Ekici de konuşmasında işten atılan çıkarılan işçilerin taleplerini karşılanıncaya dek mücadelelerinin yanlarında olacaklarını belirtti.

Açıklamadan sonra işten atılan işçiler üniversite kampüsünde oturma eylemi gerçekleştirdiler. İşçiler oturma eyleminin 1-2 gün sürebileceğini, burada çadır kurarak eylemlerini sürdürmeyi planlıyorlar. □

YURTIÇİ KARGO MÜDÜRLERİ YÜRÜDÜ

Yurtiçi Kargo'da işten atılan eski şube müdürleri, Taksim'de eylem yaptı. Yurtiçi Kargo'nun şubelerinde müdürlük yaparken işten atılanlar bir araya gelerek Yurtiçi Kargo Mağdur Şube Müdürleri Dayanışma Birliği'ni oluşturmuşlardı.

Yurtiçi Kargo mağdurlarını bir araya getirmeye çalışan Yurtiçi Kargo emekçileri, seslerini duyurmak için 3 Eylül günü Taksim Meydanı'nda "Yurtiçi Kargo'da Köle Gibi Çalışmaya Son", "Örgütlü Mücadele Yenilmez, Yurtiçi Kargo Yürüyor", "La Post Seyrediyor Mu? Ortağının Sömürüsüne Daha Ne Kadar Göz Yumacak. Yoksa Siz De Mi Buna Ortaksınız?" yazılı Türkçe ve Fransızca dövizlerle bir araya geldiler. Yurtiçi Kargo'nun Fransız ortağı olan La Poste'a da seslenen Yurtiçi Kargo emekçileri, "Yurtiçi Kargo'da 16-17 Saat Çalışmaya Hayır", "Yurtiçi Sömürdü, Fransız Kazandı" sloganları attı. Meydandan Fransız Konsolosluğu önüne gelen eski şube müdürleri burada oturma eylemi yaptı.

Eylemde DİSK Genel Başkan Yardımcısı Ali Rıza Küçükosmanoğlu bir konuşma yaptı. Yurtiçi Kargo'da geçmişte de direniş yapıldığını belirterek 1992'de işçilerin verdikleri mücadeleyi hatırlattı. DİSK olarak Yurtiçi Kargo'da yeniden örgütleneceklerini söyleyen Küçükosmanoğlu, işten atılan şube müdürlerinin yıllarca sömürdüklerini ve sendika haklarının ellerinden alınarak işlerine son verildiğini belirtti. Şubelerde "işveren" olarak gösterilen şube müdürlerinin vergi ve SSK borçlarıyla karşı karşıya kaldıklarını aktaran Küçükosmanoğlu, Yurtiçi Kargo'da artık mücadele sürecinin başladığını, çünkü kuruluşu yıllar öncesine dayanan kargo şirketinin son süreçte muvazaalı uygulamalar yapmaya başladığını, sendikal örgütlenmeyi engellemeye dönük uygulamalarda bulunduğunu belirterek bu sistemin yıkılmasının zamanının geldiğini belirtti.

Yapılan basın açıklamasından sonra Yurtiçi Kargo Mağdur Şube Müdürleri Dayanışma Birliği'nce Yurtiçi Kargo'da yaşanan mağduriyeti anlatan bir dosya Fransız Konsolosluğu yetkililerine teslim edildi. □

CHE'DEN DENİZ'E

"GERÇEKÇİ OL İMKANSIZI İSTE"

YÜRÜYÜŞLERİ

Comandante Che'yi Ölümünün 45. Yılında Anıyoruz

gerçekçi ol
imkansızı iste
yürüyüşü

15⁰⁰ 7 Ekim Pazar
Tünelden
Taksim Meydanı'na

DÖB Devrimci Öğrenci Birliği **GEB** Genç Emekçiler Birliği
facebook.com/Che'yi Anıyoruz

İSTANBUL

Tarih: 7 Ekim Pazar
Saat: 15:00
Toplanma: Taksim Tünel

ANKARA

Tarih: 9 Ekim Salı
Saat: 18:00
Toplanma: Yüksel Caddesi

İZMİR

Tarih: 9 Ekim Salı
Saat: 18:00
Toplanma: Konak YKM Önü

ANTEP

Tarih: 9 Ekim Salı
Saat: 13:30
Toplanma: Kırkayak Parkı

HATAY

Tarih: 7 Ekim Pazar
Saat: 15:00
Toplanma: Eğitim-Sen Önü

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ / GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ

“İMDAT POLİS” HATTI AVUKATLARINA POLİS SALDIRISI!

Halkı polis şiddetine karşı korumak ve hukuki yardımda bulunmak için İstanbul Barosu’nda kurulan ve adına “İmdat Polis” hattı denilen “İşkence ve Kötü Muamele ile Mücadele Kurulu”, polis şiddeti kurbanı oldu.

1 Eylül günü Levent’te eylem yapan Roseteks işçilerinin eylemine polisin saldırması üzerine işçiler, “444 155 9” nolu “İmdat Polis” hattını aradılar. Bunun üzerine baroda görevli avukatlar Şükriye Erden ve Taylan Tanay işçilerin yanına geldi. Ancak avukatlar da burada polisin saldırısına uğradı. Cop darbeleri alan Av. Şükriye Erden’in eli kırıldı, Av. Taylan Tanay da darbe aldı. Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne kaldırılan avukat Erden, 3 hafta iş görmez raporu aldı ve eli alçıya alındı. Bu saldırıda bir işçi de ağır yaralandı ve ambulans ile Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne kaldırıldı.

Saldırı üzerine Baro Yönetim Kurulu Üyesi Av.Özlem Aksungar olay yerine giderek, durumu tespit etti ve tutanağa geçirdi.

Av.Şükriye Erden yaptığı açıklamada, “Alacakları ödenmeden işten çıkartıldıkları için Levent’te Köşebaşı restoranın önünde eylem yapan Roseteks işçileri, polisin saldırısına uğrayınca hukuki yardım için oraya gittim. Orada aynı saldırıya ben ve avukat arkadaşım Taylan Tanay da maruz kaldı. Saldırı emrini veren Beşiktaş İlçe Emniyet Müdürü ile savcı hakkında gerekli yasal işlemler için Pazartesi günü başvuruda bulunacağız” diyerek olayı anlattı.

Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi avukatlar 6 Eylül günü Beşiktaş İlçe Emniyet Müdürlüğü önünde yaşanan bu polis saldırısını protesto ettiler.

Emniyet önünde toplanan avukatlara Roseteks işçileri de destek verdi. Basına açıklama yapan Avukat Diren Yeşil 1 Eylül 2012 tarihinde işçilere hukuki destek vermek için Roseteks işçilerinin yanında bulunan ÇHD İstanbul Şube Başkanı Av. Taylan Tanay ve Şükriye Erden’in bundan dolayı saldırıya uğradıklarını belirtti. Yeşil bizzat Beşiktaş İlçe Emniyet Müdürü ve yardımcıları tarafından verilen talimatla saldırının gerçekleştiğini, Av. Şükriye Erden’i elinin kırıldığını söyledi.

Yeşil saldırının arkadaşları şahsında sürdürdükleri mücadelelerine olduğunu altını çizerek, “Başında bir işkence hükümlüsü bulunan İstanbul polisinin bu saldırısı hiçbirimiz açısından şaşırtıcı değildir... İşkenceye karşı mücadele etmeye, haklı ve onurlu olanın yanında durmaya devam edeceğiz” dedi.

Açıklamadan sonra eylem, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Yaşasın Onurlu Mücadelemiz” sloganlarıyla sona erdi. □

“HUKUKSUZLUĞUN VAHŞETİ HEPİMİZE DOKUNACAK”

Cumartesi Anneleri, 389. kez Galatasaray Meydanı’nda toplanarak 18 yıl önce gözaltında kaybedilen Kenan Bilgin’in gözaltı sürecini açıklayarak, sorumluların yargılanmasını istedi.

Kayıplarının hesabını sormak için 389. kez bir araya gelindi. Bu haftaki basın açıklamasına Cizre’de gözaltında kaybedilen 13 Yaşındaki Yahya Akman, 70 yaşındaki Abdurrahman Gün’ün yakınları katıldı. Eylemde ilk söz Cizre’den gelen kayıpların yakınlarına verildi.

Yahya Akman’ın ağabeyi İsa Akman, “Yahya Akman öldürüldüğünde 13 yaşındaydı. 4 kişiyle birlikte karakoldan alınıp götürüp öldürüldüler. Kurşuna dizilerek öldürülmüşlerdi. Biz üç gün sonra kendi çabamızla cenazelere ulaşabildik. Manzara korkunçtu. Kimse bunun hesabını vermedi. O dönem her yere başvuru yaptık ama hiçbir cevap alamadık. Hatta bazı karakollara gittiğimizde bize kötü muamele yaptılar, üzerimize köpek saldırdılar. O dönem kimseden hesap sormadık. Şimdi Diyarbakır’da açılan JİTEM davasında bu sorumlular yargılanıyor. Ama savcılar ve hakimler bu insanları cezalandırma konusunda hevesli değiller. Biz kayıplarımızın hesabının sorulmasını istiyoruz” dedi.

Abdurrahman Gün’ün yeğeni ve gelini olan Hanım Gün ise “Bugüne kadar ne dava, ne de herhangi bir soruşturma açıldı. Diyarbakır’da görülen davada yargılananların serbest bırakılacağı yönünde bir durum var. Biz bunların asla bırakılmasını istemiyoruz. yargılanmasını istiyoruz. Buna benzer bir çok olayı gerçekleştiren kolluk kuvvetlerinin de yargılanmasını istiyoruz. Bizim hesabımız dilimiz ve kimliğimizdir. Biz eski Kürtler değiliz, biz mücadele ediyoruz. Tayyip Erdoğan da bizi kandıramaz. Duyarlı herkesin ayağa kalkıp bu olayların hesabını sorması lazım. Yoksa toplumsal bir barıştan söz edemeyiz.” dedi.

Ardından Kenan Bilgin’in kardeşi Yılmaz Bilgin, Kenan Bilgin’in 1994 yılında 12 Eylül’de Ankara Dikmen’de gözaltına alındığını ve bir daha haber alınmadığını hatırlatarak, bunlara faili meçhul demediklerini çünkü bu olayların faillerinin belli olduğunu söyledi. Bunlardan sorumlu olanların devletin belli yerlerinde hala görev yaptıklarını ve köşkerlerinde oturduklarını, maaşlarını alıp hayatlarını devam ettirdiklerini söyleyen Bilgin, “Bütün gözaltına kaybedilen, devrimci, yurtsever insanları buradan saygıyla anıyorum” dedi.

Ardından, İnsan Hakları Derneği İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe, 12 Eylül 1994’te gözaltına alınan ve bir daha kendisinden haber alınmayan Kenan Bilgin’in dosyasını açıkladı.

Efe, sahte rapor düzenleyen savcının terfi ederek Yargıtay üyesi olduğuna, Kenan’ın kaybedildiği sırada Ankara Emniyeti’nin müdürü olan Orhan Taşanlar’ın ise terfi ederek vali olduğuna yine Kenan Bilgin kaybedildiğinde Emniyet Genel Müdürü olan Mehmet Ağar’ın ise önce milletvekili ardından bakan olduğuna dikkat çekti

Efe “Bizler AİHM’in mahkumiyet kararı verdiği kayıp davaları başta olmak üzere tüm kayıp dosyalarının yeniden iç hukukta soruşturulmasını istiyoruz. Bu soruşturmaların yalnız cellatları değil, bu iklimi yaratan yerelden ulusala tüm yapıları hedeflemesini istiyoruz” diyerek adaletin ancak böyle sağlanabileceğini ve demokratik, insan haklarına saygılı bir ülkede yaşanacaksa bunun olması gerektiğini aksi halde hukuksuzluğun vahşetinin herkeşe dokunacağını belirtti. □

DEVLET DOĞURMAYA ZORLUYOR!

Kadınlar tecavüz sonucu hamile kalan kadınların doğurmaya zorlanmasını Taksim Meydanı'nda yaptıkları basın açıklaması ve oturma eylemiyle protesto ettiler.

8 Eylül günü Taksim Tramvay Durağı'nda "Tecavüze Uğrayan Kadınları Doğurmaya Zorlayan Hukukunuz Batsın" pankartı açarak saat 13.00'de bir araya gelen kadınlar "Kürtaj Haktır Karar Kadındır", "Emeğin Bedenim Kimliğim Benimdir", "Ücretsiz, Güvenli Kürtaj Haktır", "AKP Elini Bedenimden Çek" sloganları atarak, tecavüze uğradıktan sonra doğurmak zorunda bırakılan Zeynep, Nevin ve daha pek çok kadının sesi oldular.

Basın açıklamasını Kürtaj Haktır Karar Kadınları Platformu adına Ayşe Teksöz okudu. Kürtaj yasası tartışmalarını hatırlatan Teksöz, Sağlık Bakanı Recep Akdağ'ın "Başına kötü bir şey gelirse de doğursun, devlet bakar" sözüne atıfta bulunarak, Bakan'ın tecavüz kelimesini telaffuz etmekten dahi kaçındığına dikkat çekti. Teksöz, "Tecavüz, Sağlık Bakanı Recep Akdağ'ın dediği gibi, yaşanan kötü bir şey değil, bir erkek şiddetidir. Akdağ, kadınların yaşadığı cinsel şiddeti görmezden gelip tecavüzü sıradanlaştırırken, kadınları her durumda doğurması gereken kuluçka makinelerine indiriyor ve kadınların 9 ay boyunca yaşayacakları travmayı yok sayıyor" diyerek tepki gösterdi.

14 yaşında tecavüze maruz kalan Zeynep'in tecavüz sonucu gebe kaldığı için kürtaj olmak istemesine rağmen yasal süre dolmadığı halde savcılığın, tecavüzde rıza aradığı gerekçesiyle kürtaj talebini reddettiğini hatırlatan Teksöz, tecavüz suçunun, devletin, yargının, savcılarının, hakimlerin, bakanların rızası ile erkekler tara-

findan işlenmeye devam edildiğini belirterek "Tecavüze rıza gösteren devlettir. Devlet tecavüzü yargılamadığı gibi tecavüz sonrasında gebe kalan kadınları doğurmaya zorluyor" dedi.

Teksöz, tecavüzcüsünü öldüren Nevin'in "Ölsem bile doğurmayacağım" dediğini, fakat 20 haftalık yasal süreyi bürokrasi nedeniyle doldurduğunu hatırlatarak, sistemin tecavüze uğrayan kadınların doğrudan doktorlara başvurmasının önüne geçip, onları önce savcıya gitmeye, savcıyı tecavüze uğradığına inandırmaya mecbur bıraktığını ve "Tüm bunları da 20 hafta içinde başarabilirsen kürtaj olabilirsiniz" dediğini belirtti.

Tecavüz davalarında sürecin kadınlar aleyhine işlediği ortadayken, kürtajın savcılık kararına bağlanmasının kürtajı fiilen yasaklamak ve kadını doğurmaya zorlamaktır anlamına geldiğini söyleyen Teksöz, Zeynep ve Nevin'in istemedikleri gebeliği yaşamamaları için Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nı, Sağlık Bakanlığı'nı ve hükümeti göreve çağırdı.

Tecavüze maruz kalan kadının değil tecavüzcünün cezalandırılmasını, tecavüz suçunda kadının beyanının esas alınmasını, tecavüz sonrasında istenmeyen gebeliğin engellenmesi için gerekli tedbirlerin alınmasını isteyen Teksöz, kadına istemediği bir gebelik süreci yaşatmayacak prosedür ile sağlıklı, güvenilir, erişilebilir, hızlı kürtaj hakkının sağlanmasını talep etti.

Kadınlar sloganlarla 15 dakikalık bir oturma eylemi yaptıktan sonra kadınların emeğine, bedenine, kimliğine yönelik saldırılara karşı mücadeleye ve eylemlere devam edeceklerini belirterek eylemi sonlandırdılar. □

ANTEP'TE ÖĞRETMENLER 4+4+4 YASASINA KARŞI SOKAKLARDA

5 Eylül günü Antep'te Yeşilsu Parkında saat 13.30'da Eğitim Sen bir basın açıklaması gerçekleştirdi. "İrkçi, Gerici, Piyasacı 4+4+4'e Karşı Çocuklarımıza, Okullarımıza, Geleceğimize Sahip Çıkıyoruz" adı ile bir eylem programı belirleyen eğitim emekçileri, eylemlerini ilk olarak 5 Eylül'de Yeşilsu Parkı'na kurdukları imza standı ile başlattılar. 15 Eylül'de Ankara'ya gidecek olan eğitimciler, yeni yasaya karşı sessiz ve tepkisiz kalmayacağını gösterdiler.

Antep Eğitim Sen Başkanı Ömer Faruk Koç'un okuduğu basın açıklamasında, çıkarılan 4+4+4 yasası ile birlikte öğretmenler açısından atama ve yer değiştirmelerinde yaşanan sorunlar ve zorluklar, çocukların 5 yaşında ilkökul eğitimine uygun gelişimlerini

tamamlamadan okula başlatılacak olması ve aileler açısından sorunlu bir sürece girildiğinin altı çizilerek tam bir karmaşa ve kaos ortamının doğacağı dile getirildi.

Ayrıca evrensel bir gerçeklik olan, okul çocuklarının 72 ay doldurma zorunluluğunu ortadan kaldırmaya çalışan yeni eğitim sisteminin yaratacağı asıl gerçekliğin okullar açıldıktan sonra ortaya çıkacağı vurgulandı. Ve en son olarak Milli Eğitim Bakanlığına 4+4+4'e ilişkin sorunlara at gözlüğü ile bakmaktan vazgeçilip bu yasanın çocuklara ne büyük bir kötülük olduğunu görmeleri ve 4+4+4'e karşı yükseltelen tepkilere suçlayıcı yaklaşılmadan çocukların geleceği ile oynanmamasından söz edilerek bitirildi.

Eğitim Sen'in basın açıklamasından sonra Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu da saat 14.00'te bir basın açıklaması gerçekleştirdi. "Okullar Öğretmensiz Öğretmenler İşsiz/ Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu" yazılı pankartlarını açarak basın açıklaması yapan işsiz öğretmenler, ataması yapılması gereken binlerce öğretmen olmasına rağmen şu an sadece 324 atama yapıldığına dikkat çektiler ve yeni eğitim sistemine ilişkin eleştirel konuşmalarının ardından eylemlerini "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Susma Haykır Atama Haktır" sloganlarıyla sonlandırdılar.

Antep Mücadele Birliği Platformu

ADLİ TIP CİNA YETLERE ORTAK!

Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TMKP) üyeleri, 5 Eylül günü Yenibosna Adli Tıp Kurum önünde saat 13.00'de, devrimci-yurtsever tutuklu ve hükümlülerin sağlık sorunlarına ilişkin bir basın açıklaması düzenledi.

“Adli Tıp Kurumu Tecritteki Ölümlerden Sorumludur”, “Tecrite Son” yazılı pankartların açıldığı eylemde “Tecrite Son”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun”, “Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın” sloganları atıldı. Tecrite Karşı Mücadele Platformu adına basın açıklamasını Esra Çakmak okudu.

TMKP olarak hapisanelerdeki devrimci-yurtsever tutsaklara dönük planlı ve sistematik bir şekilde devlet tarafından uygulanan tecrit işkencesini yarmayı ve hapisanelerin dışarıdaki sesi olmayı önlerine hedef olarak koyduklarını söyleyen Çakmak, devrimci ve yurtsever tutsakların hapisanelerde tek ya da üç kişilik F tipi hücrelerde tecrite karşı direndiğine; devletin, devrimci iradeyi ve insanlık onurunu teslim alabilmek için içeride bedensel olarak hapsettiği tutsaklara tecrit işkencesini çok boyutlu bir şekilde yaşattığına; kendi kanunlarına ve hukukuna dahi uymadığına dikkat çekti.

Devrimci iradeyi teslim almak için uygulanan bu işkencenin tek boyutlu ol-

madığını, bunun bir ayağını hapisane idaresi oluştururken, bir ayağını da söz konusu kadınlar, yoksullar ve devrimciler olduğu zaman verdiği rezalet ve insanlık dışı kararların altına imza atan Adli Tıp Kurumu'nun oluşturduğunu belirten Çakmak, Adli Tıp Kurumu'nun şimdiye kadar verdiği kararlarla yüzlerce hasta tutsağın içeride tedavi edilemediği ya da hapisane koşullarında yaşaması mümkün olmadığı için devlet tarafından bilinçli bir şekilde katledilmesine sebep olduğunu ifade etti.

Adli Tıp Kurumu'nun ve devletin devrimci ve yurtsever tutsaklara dönük uyguladığı işkence ve tedavilerinin engellenmesi nedeniyle, hapisanelerde 2012 yılında 18 tutsak, 2011 yılında 67 tutsak, 2010 yılında 70 tutsak, 2009 yılında 66 tutsak, 2008 yılında 71 tutsak 2007 yılında ise 57 tutsağın yaşamını yitirdiğini hatırlatan Çakmak, bu verilere Güler Zere

gibi ölüm döşeginde tahliye edilen ve kısa bir süre sonra yaşamını yitiren tutsakların dahil olmadıklarına dikkat çekti.

TMKP hazırladığı rapordaki hasta tutsakları ve sağlık durumlarını açıkladı. Esra Çakmak ayrıca,

“Tüm bu yaşananlara baktığımızda Adli Tıp Kurumu bir taraftır. Hastanelerin ve doktorların, ‘cezaevinde yaşayamaz’ raporlarına rağmen onlar-

ca hasta tutsağı serbest bırakmayarak tedavilerini engellemiş ve bilinçli bir şekilde öldürülmüştür.” diyerek, raporları yok sayan Adli Tıp Kurumu mensuplarının, insanları tahliyesine karar vermeyerek içeride ölmelerine onay vermeye devam ettiğini belirtti. Somut raporları hiçe sayan Adli Tıp Kurumu'nun, ağır kanser hastası tutsakları ring içinde yüzlerce kilometrelik işkenceli yolculuk yapmaya zorunlu kılarak makamına çağırıldığını hatırlatan Çakmak, “tedavileri yapılmaktadır, cezaevinde kalabilir” raporunu vererek cinayetlere ortak olduğunu ifade etti.

TMKP üyeleri basın açıklamasını “Hasta Tutsaklara Özgürlük”, “Tecrit İşkencesine Son” sloganlarıyla bitirirken, hasta tutsakların tedavilerinin önündeki engeller kaldırılınca kadar çeşitli eylemler yapmaya devam edeceklerini söylediler. □

23. KURULUŞ YILINDA PARTİ SELAMLANDI!

TKEP/Leninist'in kuruluşunun 23. yıldönümü, 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle yapılan Kadıköy'de mitingde selamlandı. Leninistler mitingde yürüyüş boyunca yazılımlar yapıp sloganlar atarak proletaryanın devrimci sınıf partisinin kuruluş yıldönümünü selamladılar.

Kadıköy “Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist”, “Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak”, “Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek”, “Halklar Birleşin Devrim İçin Savaşın”, “Dünyaya Barış, Kapitalizme Savaş”, “Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak” sloganları ile çınlarken, savaşların son bulduğu sınıfsız sömürsüz bir dünya için devrim mücadelesi vermek gerektiği belirtilerek emekçiler Parti saflarında mücadeleye çağrıldı. Güzergah boyunca ayrıca TKEP/L ve 13 Mart GKB yazılımları yapıldı. □

1 MAYIS MAHALLESİ KURULUŞ FESTİVALİ

10. Geleneksel 2 Eylül 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali bu yıl da 31 Ağustos'ta başladı. "Emperyalist Saldırganlığa, Yıkımlara ve Asimilasyona Karşı 77 Ruhuyla Emek ve Özgürlüğümüzü Sahipleniyoruz" sloganıyla yapılan festival 3 gün sürdü.

1.Gün:

Festival öğle saatlerinde 1 Mayıs Mahallesi'ndeki Deniz Gezmiş Parkı'nda stantların açmalarıyla başladı. Festivalin ilk günlük programı "AKP İktidarı Ekonomi Politikaları ve Halkların Demokratik Mücadelesi" konulu forumla başladı. Forumda Ezilen İnançlar, Alevilik, Kadına Yönelik Şiddet, Eğitim Sistemindeki Dönüşümler başlıkları altında sunumlar yapıldı.

Akşam programı 1 Mayıs Mahallesi halkının verdiği mücadelede, devrim ve özgürlük mücadelesinde yaşamını yitirenler için yapılan saygı duruşuyla başladı.

Festival Tertip Komitesi'nin yaptığı açılış konuşmasında 2 Eylül 1977 tarihinde, 1977 1 Mayıs'ında ölümsüzleşenlerin ardından 1 Mayıs Mahallesi halkı ve devrimcilerin verdiği mücadeleyle ve 12 kişinin ölümsüzlüğe uğurlanmasıyla mahallenin kurulduğu hatırlatıldı.

1 Mayıs halkı, 2 Eylül 1977 ruhuyla mücadele emek ve özgürlük mücadelesini sürdürmeye devam edecektir denildi.

Konuşmanın ardından Mehmet Ekici, Taylan Yıldız, Pınar Aydınlar, Grup İsyen Ateşi sahne aldılar.

2.Gün:

Festivalin ikinci gününde program "Kentsel Dönüşüm ve Yıkımlar" konulu panelle başladı.

Panelde Mimarlar Odası İstanbul Şubesi'nden Burak Yılmazsoy, Şehir Plancıları Odası'ndan Metin Aban, Av. Can Atalay, Gülsuyu Gülsen Derneği Başkanı Ali Şen-

gül ve Site Esenevler Mahalle Derneği Başkanı Mehmet Taş yer aldı.

Akşam saatlerinde festival konser ve folklor gösterimi ile devam etti. Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi halk oyunları ekibi ve bir skecin ardından sanatçılar Cihan Çelik, Rabzan Belegat sahne aldılar.

3.Gün:

1 Mayıs Mahallesi halkı 2 Eylül 1977'de 12 kişinin ölümsüzlüğe kavuştuğu kuruluş yıldönümünde festivalin 3. gününde "Yıkımlara Operasyonlara, Asimilasyona ve Emperyalist Saldırganlığa Karşı 77 Ruhuyla Emeğimizi ve Özgürlüğümüzü Sahipleniyoruz" diyerek Cennet Düğün Salonu önünde saat 14.00'de toplanılarak yapılan yürüyüşle başladı.

Mahalle halkı "Yıkımlara, Asimilasyona Emperyalist Saldırlara Karşı 77 Ruhuyla Emeğimize Özgürlüğümüze Sahip Çıkıyoruz, 2 Eylül Kuruluş Festivali Platformu", "Yaşasın 2 Eylül Direnişimiz, 2 Eylül Şehitleri Ölümsüzdür, 2 Eylül Kuruluş Festivali Platformu" yazılı pankartlarla yürüdü. Yürüyüş boyunca "2 Eylül Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın 2 Eylül Direnişimiz", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Halkımız Sokağa Hesap Sormaya", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Malatya Roboski Olmayacak", "Direne Direne Kazanacağız", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Yaşasın Halkların Kardeşliği-Biji Bretiya Gelan" sloganları atıldı. 2 Eylül 1977 yılında verilen mücadeleyle ve 12 kişinin ölümsüzleşmesiyle bu mahallenin kurulduğu hatırlatarak halka sokağa çıkarak yürüyüşe katılması, kentsel dönüşüm adı altında yapılan yıkımlara, faşist, ırkçı, şoven saldırılara, operasyonlara, tutuklamalara, işçi ve emekçiler üzerindeki ekonomik saldırılara karşı mücadeleye katılma çağrısı yapıldı. 2 Eylül 1977'de ölümsüzleşenlerin isimleri sayılarak "Yaşıyor" sloganıyla selamlandı.

30 Ağustos Kız Meslek Lisesi önüne gelindiğinde 2 Eylül'de ölümsüzleşenler ve tüm devrim ve sosyalizm savaşçıları anmak üzere saygı duruşunda bulunuldu. 2 Eylül'ün direniş tarihi olduğunu, bu nedenle devletin kentsel dönüşüm planlarıyla, çeteleriyle, yozlaştırma politikalarıyla 2 Eylül'e ve mahallenin işçi emekçi halkına saldırdığı belirtilen açıklamada, 1 Mayıs Mahallesi'nin 1 Mayıs 1977'ye öykünürcesine 12 devrimcinin ölümsüzleşmesiyle kurulduğu hatırlatılarak, mahallenin işçi ve emekçilerinin, kentsel dönüşüm planlarına, inançlarına yönelik saldırılara, emperyalist saldırılara karşı sessiz kalmayacağı, geçmişte olduğu gibi bundan sonra da mücadeleyi sürdüreceği emeklerine ve özgürlüklerine sahip çıkacakları belirtildi.

Festivalde 3. günün panel konusu "Ortadoğu'daki Genel Siyasi Durum" oldu.

Panelin ardından saat 19.00'da gece müzik programı başladı. Gecede ilk sahneye çıkan Doğan Çelik, Zazaca parçalar söyledi. Ardından sahne alan Grup İklim şarkılarını, emperyalizme karşı seslendirdi. Daha sonra Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM) sanatçıları Rukun ve Hiwda kürtçe şarkılarıyla konser devam etti. Grup Kutup Yıldızı, zindanlara dikkat çekerek, devrimciler için ezgilerini seslendirdi.

Daha sonra Emeğe Ezgi sahne aldı. Emeğe Ezgi ilk albüm galasını 1 Mayıs Mahallesinde yaptıklarını vurgulayarak, tekrar mahalle halkıyla birlikte oldukları için çok mutlu olduklarını belirttiler. Emeğe Ezgi, Kürtçe, Türkçe, Arapça ve Lazca ezgiler seslendirerek kitlenin coşkusunu doruğa çıkardı. Kürt Halkının özgürlük mücadelesini selamlayan grup üyeleri, Orta doğuda ayağa kalkan Arap halklarına ve bir çok halkın kendi devrimci parçalarını kendi dilleriyle seslendirdi. Gecenin son sanatçısı Alevi deyiş ve türkülerini seslendiren Tolga Sağ oldu. □

EMEĞİN EZGİLERİ İÇİN SOKAKLARDA

